XIV.
19.

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
Központi Könyvtára
Sopron
157

1983

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

15

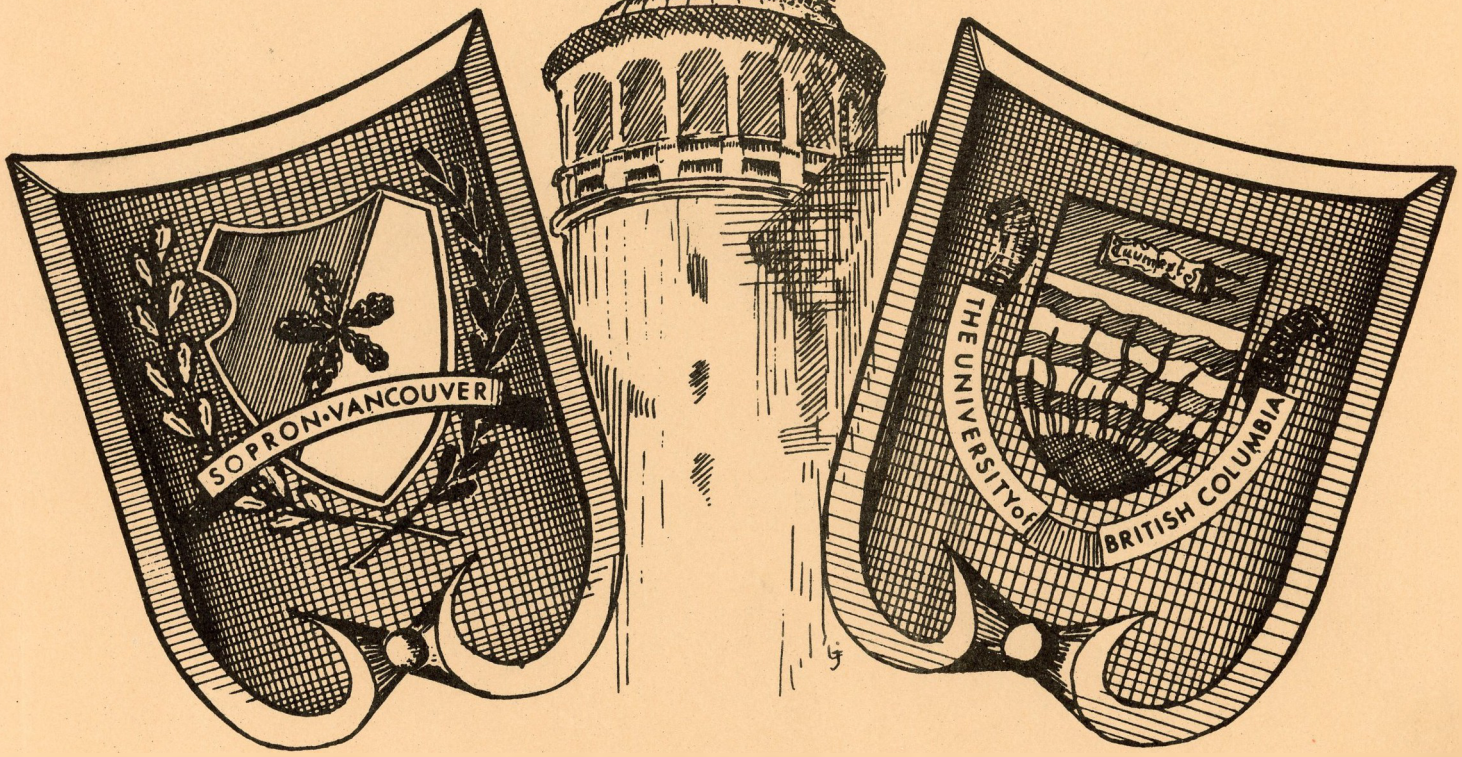

Sopron Forestry Division U B C Alumni Association

Kellemes Karácsonyi Ünnepeket!

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK IDŐSZAKOS KÖZLEMÉNYE

XIV. évfolyam, 19. szám, 1982, December

SZERKESZTŐSÉG: SOPRON ALUMNI, Dr. PÁSZNER LÁSZLO

Faculty of Forestry, The University of British Columbia
270 Mac Millan Building, Vancouver, B.C. V6T 1W5

Tartalomjegyzék:

Ádám Erzsébet & 1
Erdélyi Magyarok 2
V. Évesek 25-éves Magyarországi Találkozója 3
A szellemi Hazáért 11
A soproni örök diákok aláírása Torontoi találkozón 12
"Böbe", Pintér Laci vers köszöntője 13
Sopron Picnic in August 1992 14
Family Reunion Prior to the Ball 14
The Sopron People from ForesTalk, Fall 82 15
A Bálelnök Beszámolója 17
Soproners 25th Anniversary 21
Október 10, 1982, reggeli nótázók egy része 34
Kodály Zoltán szobor avatás Vancouverban 35
Tabló Képek megrendelhetők 36
"Erdészek", Pintér Laci verse (1959) 37

Ádám Erzsébet &

ERDÉLY-el kapcsolatos műsoros estet rendeztünk Csapó Imi szervezésével a UBC Grad. Center-ben Február 10.-én,1982. Két részes programunk volt. Először egy 50 perces magyarul beszélő szines filmet néztünk meg, amit mint művészi lélek erősen tudok ajánlani bárkinek. Például ti Edmontoniak, Torontóiak, Victoriaiak (itt elnézést a "dadogásért") vagy más nagyobb faluban élő kollégák könnyen megrendelhetitek a filmet, s ezért a jobb oldali lapon mellékeltem a részleteket.....

Az est fénypontja viszont ÁDÁM ERZSÉBET (Böbe) volt ; az szinte tagadhatatlan. Tabaki mutatta be Böbét a 40-50 tagú kis társaságunknak. Ó R I Á S I élmény volt hallgatni versmondását, melyet egyedül álló teknikával és megdöbbentően mély átérzéssel adott elő. Kitünő érzékkel elegyitette a székely szóejtést a mai köznyelvi ejtéssel. Lenyügöző biztonsága, mesterségi bravúrja a hangulat megelevenitésében szinte hihetetlen! Böbe szavalt szomorú, boldog, szerelmes, komoly drámai, tréfás és hazafias verseket; tehat nem lehet azt mondani hogy "egyoldalu". Igazán feledhatetlen művészi élményt teremtett nekünk itt Vancouverban. A program után nagyon barátságosan és közvetlenül elbeszélgetett a bátrabb (mivel nem mindenki merte megközeliteni) résztvevőkkel..... talán azért mert túl szép? En, Józsa Laci, nem tudom hogy miért, mert én elbeszélgettem Böbével, s nem bántott.

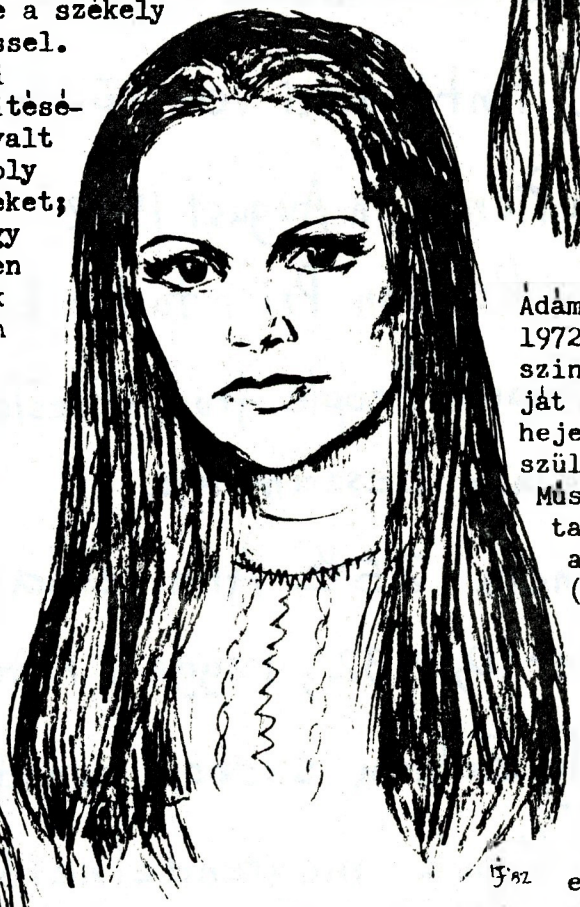

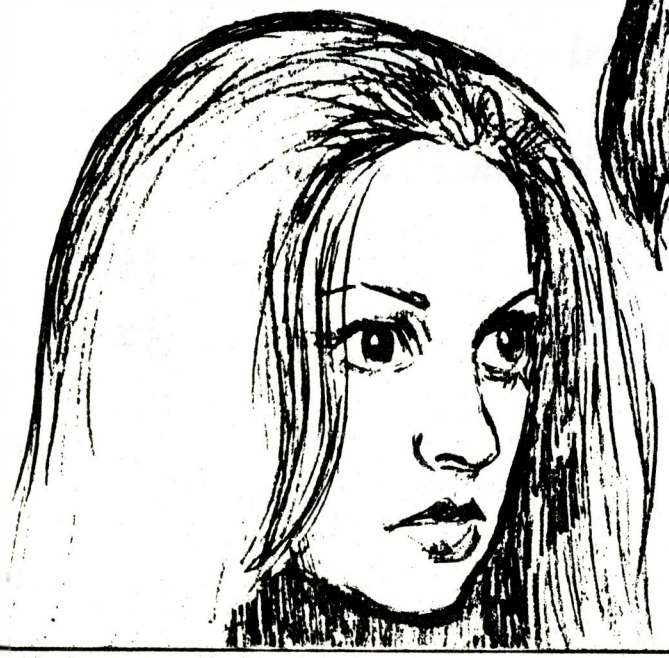

Ádám Erzsébet 1972-ben szerezte szinész diplomáját Marosvásárhejen, erdélyi szülővárosában. Műsoraival kitartóan járja az ország (Romania) városait, községeit, s legapróbb falvait is. Távoli országokban élő magyaroknak is eljutatta művészetét. Turnézott Magyarországon, Jugoszláviában USA-ban, Kanadában, Ausztráliában és egy fél tucatnyi más Europai országban.

Befejezésül szeretnék idézni önéletrajzának egy részét:

"Rajongva szeretem mind a szinházat, mind a filmet, de igazán otthon a versmondás, az előadómüvészet dobogóján, különösen pedig a pódiumjáték szinpadán vagyok."

ERDÉLYI MAGYAROK:

Az ötven perces, magyarul beszélő filmben
megjelennek előttünk

Erdély csodálatos tájai

A Kőrös, Maros és Olt völgye,
Mezőség és Kalotaszeg,
A Hargita, a Gyergyói és Csiki-havasok vidéke,
A Gyilkos-tó, Szent Anna-tó, Békás szoros, stb.

Erdély legszebb városai

Kolozsvár, Nagyvárad,
Marosvásárhely, Arad,
Temesvár, Brassó, stb.

Az erdélyi magyarok és székelyek mai élete,

sajátos népművészete,
szinpompás népviselete.
székelykapuk!

Producer és cinematographer: Nagy Tibor ● A kisérő szöveget irta és mondja: Nagy Zsóka ● A zenét összeállitotta: Neszlényi Judith

---

● A Clevelandban tartott XVII. Magyar Találkozó
ÁRPÁD ARANY-ÉREMMEL tüntette ki a filmet.

A 16mm-es szines filmek bármilyen professional vagy amatőr hangos film-vetitővel bemutathatók nagy és kis előadó teremben egyaránt.(Standard optical sound, 24 frames per second) A vetitőhöz 2000 ft-es üres tárcsa kell a film hosszúsága miatt.

A film előállitási költsége a hollywoodi film laboratoriumokban és hang studiókban több mint 8000 dollár volt.Ebben az összegben nincs benne a saját studiónkban végzett munka, az editolás, a narration, az utazás, a további kópiák és az angol változat előállitásának költsége.
Effektiv kiadásaink részbeni fedezésére a filmbemutatók bevételéből 85 cent hozzájárulást kérünk belépőjegyenként. Ha száznál kevesebb a nézők száma, úgy 85 dollár minimumot kérünk egy-egy vetitésért. Ehhez még hozzá kell számitani a szállitás költségét (First Class Mail,Special Delivery, 4oo dollár biztositás, együtt kb.13 dollár).

Tibor A. Nagy
535 West Fairview
Sierra Madre
California 91024

Telefon:(213) 355-3096

V Évesek 25-Éves Magyarországi Találkozója

Az V éves kollegáink nagy élménnyel részesültek ez év Augusztusában. Kanadából mindössze 12-en látogattak haza a Magyarországi Találkozóra, amit egy 12 napos országkörüli turnéval kezdtek; s erről Pásztor Laci itt részletesen beszámolt nekünk.

A Soproni találkozó Augusztus 28.-án szombat délután 2 órakor kezdődött a Soproni egyetem aulában.

A 11. oldalon közöljük Csapó Imi nagyon szép ünnepi beszédét a 180 személyes összejövetelnek.

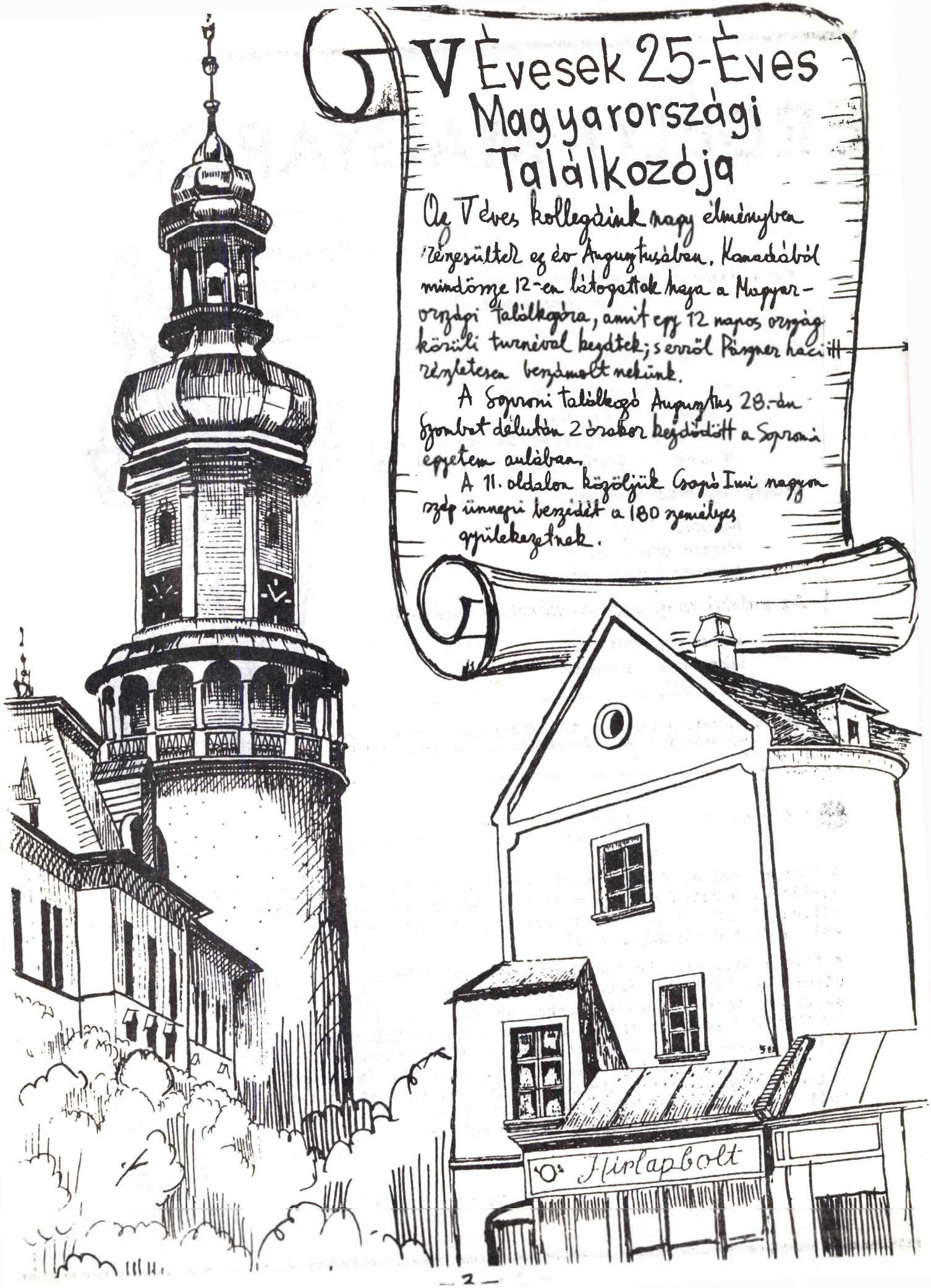

V. Évesek 25-Éves Magyarországi Találkozoja

1982 augusztus 28

Beszámoló: Pászner László *alias* Kupak.

Évfolyamunk az idén komoly határkőhöz érkezett. Sopronban végzett évfolyamtársaink 25-éves évfordulójukat ünnepelték augusztus 28-én Sopronban. Az évfolyam minden külföldön élő tagja hivatalos volt e találkozóra és igy mintegy 87-en gyültünk össze, közülük 12-en Kanadából, négyen Nyugat Németországból és Mizser Lajos Svédországból látogatott haza.

Nekünk külföldön élőknek a találkozó klimaxa mellett Palkovics Jancsi szervezésében ez az út alkalmat adott arra, hogy újraismerkedjünk a hazánkkal és egy kis nosztalgiára. A kanadai csoport ugyanis Ratting Anikó és a Mizser család bekapcsolódásával egy 12 napos, minden reményt felülmuló, körutazással előzte meg a találkozó napját. Budapestről indulva északra haladva meglátogattuk az országhatár mellett huzodó városkákat, mindmegannyi kis gyöngyszem hazánk immáron hatalmas fejlődést mutató, lüktető kultúr és ipari hálózatában. Évfolyamunk terjedelmességéből kiindulva, minden városban találtunk egy-két, néha több, cimborát, kikkel igy bővebb alkalmunk nyílt egy-egy tőlük rendezett kirándulásra, no és vadászvacsora alatti beszélgetésre.

Nyilván sokakban felmerül a kérdés, már mi látni való lehet a kis Magyarországon, hisz bizonyára a legjavát már láttuk fital korunkban, emigrációnk előtt? Vajjon mit gondoltak az otthoniak a túránkrol? Nem tudjuk! De azok,akik úgy vélték, hogy érdemes lesz kb. $ 600-t fejenként elkölteni a kéthetes országnézésre, bizonyára sok mindenre választ kaptak, amit csak sejtettek eddig és rövid 2-4 hetes előbbi rokonlátogatásaik alkalmából nem tapasztalhattak és nem láthattak. Mielőtt a túra és találkozóról itt részletes beszámolót adnék, szeretném néhány benyomásomat Magyarországgal kapcsolatosan itt papirra vetni. Tizenkét napba sok minden belefér. Mindezt részletesen vissza adni nem lehet,de nem is szükséges ahhoz, hogy a benyomásokat és a hangulatot visszatükrözze. Mégis a történések mozaikjából ered egy összbenyomás, egy élmény, mely az ilyen kirádulást feledhetetlenné teszi.

Annyi bizonyos, hogy ezen az úton nem a mult hibáit mentünk keresni, nem is arra kivántunk keresetlen választ kapni, hogy 25 éve helyesen cselekedtünk-e, amikor a külföld ismeretlenjét választottuk új hazánknak. Ma már nyilvánvaló, hogy a mindenkiben ellenséget láto kommunista puritánok tulkapásait többé-kevésbbé feltisztitotta az 56-os forradalom tüze, a magyar nép igazságért és szabadságért való küzdő szelleme. S igy a hazát kivántuk ismét felfedezni, melyről tudjuk, hogy a forradalommal ujjá ébresztett nemzeti öntudat a még ma is Szovjet emgszállás alatt álló Magyarországot,a keleti blokk kirakat országává varázsolta. Látni és hallani akartuk a nemzeti öntudat megnyilvánulását, a

muzeumok, könyv és képtárakból lassan újra előszivárgó magyar multat és hősi szellemet. Mert hősi szellem és nemzeti öntudat az, hogy a kommunista országok mizeriás agrárpolitikája közepdte minden taplalattnyi föld ismét buzát ringat és tengerit termel, hogy újjá épülnek a a városok és ismét fehérre meszelik a falut. Imitt-amott még népviseletben járó emberek is láthatók és a határban ismét mindennapos látvánny lett a lovasszekér és a delelő gulya. Az emberek arca még ma is gondterhelt, de talán már nem a politikai bizalmatlanság, az ÁVH-tól való rettegés, hanem a tudattól, hogy a jólétért is keményen meg kell dolgozni. Vasárnap újra kitárulnak a templomok újra festett kapui s a renovált freskók és még festék szagtól friss levegő büszkén hirdetik, hogy a nemzet újra megtalálta az Urat.

E néhány sorban sok mindent kivántam mondani. Benne van lassan változó politikai nézetem Magyarországgal szemben a politikai vezetőkkel szemben. Nekünk kivülállóknak a változasok csak lassan válnak láthatóvá. Még ma is 56-os szemmel nézzük az országot, mintha 1956 október/novemberével megállt volna számunkra a világ. Legtöbben keveset tudunk az 56' utáni fejleményekről, de főként a lassú változások alakulásáról. El kell fogadjuk ma már, hogy amit látunk Magyarországon nem csak külszin, hanem a fejlődő képes, és törekvő magyarság titkos nyilatkozata. Ebbe az új milieaube kell beleképzelni a történelem tanárokból átképzett idegenvezetőket, a vicceket mesélő busz soffört, a tisztelettel felszolgáló pincért és a meleg szeretettel közeledő évfolyamtársakat, a lankásan gördülő rónát és a csendesen susogó magyar tölgyes erdőt. Mindez eltorzitja az ember megfigyelőképességét és kritikai értékelő képességét. De mindezt mi nem bántuk, mert a rövidke két hét alatt, míg az egyik hotelból a másikba cipeltük a bőröndöket és a jó magyar konyhát és itókát nyeltük /újjabban szokásba jött a jégbehütött barack és gyümölcs pálinka felszolgálása étkezés előtt/,nem nagyon jutott idő a töprengésre és elmélkedésre; csak ittuk magunkba az élményeket és benymásokat. Nem egyszer felmerülhetett bennünk a kérdés: vajjon kik voltak 1956 igazi vesztesei? Eltüntek, vagy háttérbe szorultak Berkesi Rieglerjei, Brucknerjei és Vas Bélái - türhetőbbé vált az élet. S ma már kevesebb nyomatékkal kell mondjuk a közmondást "kutyából nem lesz szalonna". De mégis, hátha? Isten adja!

Budapestről augusztus 14.reggel indult autobuszunk. A Keleti előtti téren volt a találkozó. Tizennégyen jöttünk össze; néhanyan csak később csatlakoztak a csoporthoz. Az utirány Hatvanon, Mátrafüreden keresztül a Kékes tetőre vitt,majd Parádon betértünk a kocsi muzeumba, ahol a hires régi magyar lovas múlt emlékei mellett a feljavitott ló tenyészállomány csődöreit is megtekintettük. Eger felé igyekezve Egerbaktán belekeveredtünk egy falusi lakodalomba, ahol jól beuzsonnáztunk házi hurkával, friss kenyérrel /sokan esküdtek, hogy olyan jó kenyeret,mint Magyarországon sehol sem sütnek/ és a helyi hegyalja biborvörös /kissé savankás/ nedvével öblögettük le a jó falatokat. Még torta és sütemény is jutott. Jól megkésve este későn érkeztünk meg Egrebe, ahol Homolya Jóska, Juhász Jenő és Kovács Pali már vártak bennünket. Vacsorára még Zsigmond Kati /IV-éves/ és Varga Béla /firma/ csatlakoztak hozzánk.

/Mit hall a kinai a sinek között? -lásd a cikk végén/

Másnap reggel /augusztus 15-én/ rövid városnézés után útnak indultunk Szilvásvárad felé /Ratting Anikó ekkor csatlakozott hozzánk/. A Szépaszzonyok völgyébe idő hiányában már nem jutottunk el. Szilvásváradon a díjnyertes lipicai ménes bemutatoját láttuk, mely most az erdőgazdaság kezelésébe került át. Majd felszálltunk a kisvasútra és felmentünk a Szalajka patak Fátyol vizesési megállójához. Megtekintettük az erdő muzeumot és a hires pisztráng tenyészetet majd jó kifáradva vissza bandukoltunk a Lipicai szállóhoz. Vacsorára kiváló étellel és itallal vártak bennünket, amit cigány muzsika szó mellet igen jó hangulatban fogyasztottunk el. Kovács Pali bemutatta az erdőgazdaság hozzájárulásával készült az erdészet történetével, az erdővilággal foglalkozó uj magyar dokumnetációs filmet.

16-án reggel, hosszas bucsuszkodás utan /Juhász Jenő, Kovács Jenő, Kovács Pali, Leisz Joska és Varga Béla/ Iván Teri és Mályi Géza /Miskolci gazdaság/ vezetésével a Bükk Fennsíkon keresztül Bánkutra,majd a Lillafüredi szállóhoz vezetett az útunk. Rövid pihenő után leereszkedtünk a fennsik tuloldalán és Miskolcon felszedtük Bartucz Ferit és Szegő Lajost. Ők közölték velünk, hogy Bánszegi Jóska már vár bennünket a tokaji Rákoczi pincében, s ha még ebéd előtt le akarjuk bonyolitani ezt a látogatást igyekeznünk kell. Az úton Bartucz Feri vette át az idegenvezető szerepét és hihetetlen részeletességgel ismertette az 1948-as eseményeket és azok szinhelyeit,amint a busz száguldott Tokaj felé. A pincében valóban bő borkostolóban volt részünk. Csodálatos módon senki sem rugott be, de farkas éhesen jöttünk elő. A buszba beszállva olyan felhőszakadásban volt részünk, hogy pillanatok alatt rohamosan hömpölygő ár hozta a dinnyéket a hegy aljáról az iszapos vizben.

Barátaink tovább kisértek bennünket Sárospatakra és Sátoraljaújhelyre mert úgy látszik még más meglepetést tartogattak számunkra. Utközben Bartucz Feri és Bánszegi Jóska tovább folytatta szellemi felfrissülést idéző helyi ismertetőjüket a valóban bámulatosan szép dimbes-dombos hegyvidéken. Meglátogattuk a Sárospataki várat, gimnáziumot és kiugrottunk Széphalomra a Kazinczy kastélyba. Mivel az idő már erősen eljárt, késedelem nélkül visszavezettünk Tolcsvára, ahol a miskolci gazdaság szőlőjében egy kiváló kondérban főtt vaddisznopörkölt keretében néhány diáknóta eléneklése után búcsut mondtunk a cimboráknak és igen emelkedett hangulatban elindultunk Debrecen felé. A furmit ugyanis igen magas potenciáról tett tanuságot és Leskó Gyurka és Molnár Cini vezetésével végig énekeltük az utat.

Debrecenben augusztus 17-én pihenőnaptot tartottunk. Úgy tünt, mintha már hetek óta úton lettünk volna s már kellett a pihenés. A napi háromszori komoly étkezés eltunyított bennünket és a sok mulatás kezdte megviselni az egyéneket. Kényelmes séta a városban és a Csapó utcában megnyugtatta a kedélyeket egy kissé. 18-án reggel kiváló város vezetésben volt részünk, megtekintve a város nevezetességeit köztük a gimnáziumot, a tudományos egyetemet és a könyvtárat, mely oly sok magyar irónak és hazfinak kutfeje

volt, és az ideiglenes 48-as magyar kormány székhelyét.

A nap vissza maradó részét a Hortobágyon ménes nézegetéssel és Alföld látogatással töltöttük. Estére Békéscsabán szálltunk meg, mivel Gyulán nem tudtak szállást biztositani. Nagyot fürödtünk a gyulai thermál fürdőben és Hirka Jancsi kezdeményezésére befaltunk vagy 4-5 jégbehütött dinnyét még vacsora előtt.

Békésről 19-én reggel indultunk Szeged felé. Útközben még megálltunk rétest venni és Hodmezővásárhelyen bevonultunk az elhagyatott vasúti kertbe, ahol felfaltuk a maradék két dinnyét, amit Hirka Janó velünk adott az útra. Ez a vasúti kert volt az egyetlen elhagyatott pihenőhely, mely az 56-os állapotokra emlékeztette az embert. Az öreg platánok alatt meghuzódó padok ülőkéjét erősen megrágta az idő vas foga - legtöbb teljesen hiányzott, valaki talán haza vitte a palánkokat, hogy az ujólag ismét megengedett háztályi disznóolat "ujjáépitse".

Szegeden is jóformán két napot töltöttünk. Megérkezésünk után egy hosszú sétát tettünk a Tisza partján, itt találkoztunk össze Bajzák Dénessel, aki azért jött le Ceglédről, hogy velünk találkozzon. Este még szabadtéri előadásban megnéztük Strauss Cigánybáróját, melynek gyönyörü dallamához hozzájárult a csillagos nyári ég és a szent János bogarak cikázó villogása. Jó volt ismét beszivni a hüvös, a Tisza felöl áramló friss nyári levegőt és szerencsésnek éreztük magunkat, hogy ismét otthon lehettünk. Az idillt csak másnap törte meg a hír, hogy csak azért volt lehetséges jegyeket kapni az előadásra, mert egy másik turista csoport Debrecent elhagyva Kecsekméten előző nap vérhashoz hasonló tünetekkel megbetegedett. E perctől kezdve, mi is vártuk valami betegség kiütését, hiszen Bella Imre már az első naptól kezdve kis Pacsó kezelése alatt állt hasonló, kevésbbé sulyos bántalmakkal.

Reggelire Belicai Pista és Gősi Ernő lepett meg bennünket. Velünk jöttek városbarangolásra. Mint minden magyar nagyvárost a lakótelepek erdeje veszi körül a várost, mintegy mutatva a nagy iramban folyó városfejlődést. Noha sok hely van hagyva a játszóterekre, parkositásra csak később kerül a sor és bizony sok helyen nagyon rendezetlen benymást tesznek ezek a lakótelepek.

Szegedről Mohácson keresztül Pécsre igyekeztünk. A mohácsi emlékkert nem volt nyitva és igy csak messziről láthattuk a totem temetőkre emlékeztető kopjafás sirdombokat. Talán hirtelen mindenkiben felmerült a nemzeti múlt e nem éppen dicsőséges mozaikja s olyan erővel ragadta meg a társaságot /legtöbben talán most voltak először Mohácson/, hogy Pécsig alig esett szó.

Pécsen ideiglenesen beleszaladtunk az esőbe és még aznap este a felhőszakadások közötti szünetekben megtekintettünk egy Brazil népi eggyüttest, szabtéri előadásban. Augusztus 21-én Pécsett Csanádi Béla és Takács Jenő volt a házigazdánk. Velük rövid városnézés után kivezettünk a mecseki hegyekbe, ahol a Máré vári lovagteremben már várt a hűtött sör és pálinka. Rövid időzés

után Komlón keresztül átmentünk a dél-mecseki hegyvonulatba, ahol Béláék egy elősosztályu vadásztanyát rendeztek,be külföldi vendégek részére,festői környezetben. Hihetetlen, hogy alig 10 perces vezetésre a hegy másik oldalán csille sorok futkosnak fel és alá, hogy szálitsák fekete aranyukat a feldolgozóba. Este a Pécs határában levő vadász csárdában kilenc fogásos vadas vacsorát tálaltak fel cigány muzsika mellet.A társaság valamikor éjfél felé tért vissza a szállóba.

Augusztus 22-én mozgalmas nap várt ránk. Tamásiban búcsuban voltunk és Siófokon ebédeltünk / a csárdában soproni cikláment árult egy cigány asszony, 9 R volt csomagja/. Zamárdinál meglátogattuk a falu muzeumot majd Balatonszántódon átkeltünk a komppal az északi oldalra és a délutánt a tihanyi apátság körül töltöttük el. Este a külföldiekkel zsufolásig telt Tölgyfa szállóban ettünk Füreden,ahol Magvas Pistát láttuk vendégül.

A következő nap is jól kezdődött. Kilencven szelet rétest vásoroltunk Füreden majd a Malom múzeum megtekintése után a kora délutánt a badacsonyi strandon töltöttük. Néhány buzgó magyar felmászott a Kisfaludi házhoz,mig a többiek pihentek. Valami izgató volt a levegöben már egész nap, ami várakozással töltötte el az egész társaságot. Úgy négy óra felé elindultunk Szigliget felé,ahol Komlossy Joska "sasfészkében" /119 lécső vezet fel a hegy tetején meghúzodó házhoz/ már javában főtt a pince gulyás /egy kizárolagos Komlossy találmány/. A szőlő már érett a lugason és a lemenő napfényben úszott lábunk alatt a Balaton. Nem sok ideig voltunk a sasfészekben s máris midenkinek fénylett a szeme,mert szinte lopó számra ittuk Jóska kiváló badacsonyi fehérborát. A főzéshez még Kató Feri és felesége /Göttingen/ segitettek hozzá. A vacsora hosszúra nyúlott s még a vehemensen csipő szunyogok sem tudták megzavarni a jó hangulatot. Rövid énekelgetés után búcsut mondtunk és igyekeztünk, hogy még éjfél elött elfoglaljuk helyünket a keszthelyi Palatinus szállóban.

A napok csak teltek. Már nem is tudtuk, hogy hol is tartunk. Gondtalanul barangoltuk a magyar vidéket. Közben hármas ünnep volt /Alkotmány ünnep/, de mi mit sem törödtünk vele. Amit mi jöttünk nézni az mind nyitva volt,és csak mi léteztünk benne. Igy augusztus 24-én Keszthelyen is minden zárva volt és csak kivülről nézhettük meg a Festetics kastélyt, de a templomok nyitva voltak. Még a délelött folyamán áthajtottunk Hévizre és mindenki jót fürdött a gyógyvízben. Ebédet a Subri Jóska sirjához közel fekvő csárdában ettünk cigányzene mellett. Igyekezni kellett, mert még aznap este el akartuk érni Szombathelyt. Csak rövid megállót tartottunk Sümeg váránál, majd betértünk a sárvári arborétumba, ahol Halupa Lajos dolgozik a növény nemesitőknél.

Szombathelyen már Horváth Pista várt bennünket, hogy megbeszélje velünk a következő napi programot. Reggel már jókorán megis jelent György Kálmánnal, akik aztán végigkalauzoltak

bennünket e Romai kori város nevezetességein. Koradélután még kiszaladtunk Horváth Pistával Jákra a templom megtekintésére majd búcsut mondva neki, elindultunk útunk utolsó közbenső állomása felé, Kőszegre. Az idő jórészét a Jurisits vár, a Hősök tornyában levő múzeum és a Nagy-templom megtekintésével töltötte el a társaság. Már érezhető volt, hogy mindenki Sopronban akart lenni, mely Kőszegtől mindössze 30 percnyi hajtásra van.

Este 6 óra tályban érkeztünk meg Sopronba. Érdekes módon sehol a két hét alatt nem volt probléma az elszállásolással, de Sopronban hármas szobákba osztották be a népet és egy néhány egészen érdekes kombináció adodott e helyzetből. Végül is ez is megoldódott és ki-ki megtalálta a választott párját.

Augusztus 26-án, a buszt még kihasználva, egy kirándulást terveztünk Fertődre és környékére. Szabó Jóska és Cselkó voltak az idegen vezetők. Megtekintettük a nagycenki Széchenyi mauzoleumot, ahol meglepetésünkre még mindig friss a virág és új a koszorún a szallag a kripta bejáratánál mutatva, hogy a Széchenyi család nagy becsben van tartva e kis városkában. Fertődön az Eszterházi kastélyt látogattuk meg és örömmel láttuk, hogy nagy ütemben folyik a restauráció.

Augusztus 27-én Juhász Miklós vezetésével, Szusza, Kis Pajtás, Cselkó és Szeberényi Dávid részvételével a soproni hegyeket látogattuk meg remélve, hogy még talán ciklámént is találunk. A Muk kilátó felől átmentünk a Hidegviz völgybe, a Pisztrángos tóig. Visszafelé Brennberg bánya felé még lovas közelitést is láttunk. Délben Papp Laci vendégei voltunk szarvas pörköltre.

Ezzel végeredményben a találkozó előtti túra része le is zárult a látogatásunknak. Bizonyára mindannyian még sokáig fogunk emlékezni az élményekre és ezértakiváló szervező munkáért itt szeretnénk hálás köszönetet mondani Palkovics Jancsinak, aki mint okos apa hajtott bennünket az úton, hogy semmiről le ne maradjunk és mindenről gondoskodott, hogy semmiben hiányunk ne legyen. Talán a túra sikeréhez nagyban hozzá járult Pista, a busz vezetőnk, aki mindenre kapható volt, aki jó viccekkel feleventette a társaságot , amikor elfáradtunk; neki is hálás köszönetet mondunk ez úton. Nem lenne teljes e beszámoló, ha nem mondanánk köszönetet évfolyamtársainknak , akik időt és fáradtságot nem sajnálva kalauzoltak bennünket és segitettek nekünk abban, hogy jól érezzük magunkat.

A Találkozó

A találkozó előestéjén jóelőre meghivtuk volt tanárainkat egy vacsorára a Pannonia vendéglőbe. Szomorúan vettük tudomásul, hogy a 16 meghívott vendég közül mindössze négyen jelentek meg és a legtöbbjüktől még exkuzáló levelt sem kaptunk. Megjelenésükért köszönetet mondunk Gunda Mihálynak, Igmándi Zoltánnak, Magyar Jánosnak és Strauss Jóskának a megtiszteltetésért, hogy az estét együtt töltötték velünk. Ez az este alkalmat adott arra, hogy elbeszélgessünk volt professorainkkal, kiket mintegy '56 óta

legtöbbünknek nem volt alkalmunk látni.

A tulajdonképpeni találkozó 28-án, szombat délután 2 órakor kezdődött. Gyülekezés a főbejárat előtt lett volna, de mivel éppen szakadt az eső,így a mintegy 180 ember az aulában zsufolódott össze. Nagy volt az öröm egymás láttára s noha 25 év hosszú időnek tűnik, legtöbben keveset változtak. Némi kis gyakorlással, lassan kezdtek vissza jönni a nevek és az emlékek.

A fényképezés befejeztével megkoszoruztuk a hősi emlékművet,majd Csapó Imre és Cselkó Jóska /Kékesi/ mindtak beszédet. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen nagy számban vettünk részt az évfolyam találkozón. A beszédeket Orbán Julia művésznő előadásában balladák és Bartók"Vadász Kalinda"cimü müvének szavalata követte. Ezt követően a társaság a tanácsterembe vonult, ahol Gál János Rektor üdvözölte a megjelenteket. Elmondta az egyetem jelenlegi összetételét és a jövő fejlesztési terveket. Elmondta, hogy lépést kivánnak tartani az erdészeti technologia fejlődésével, úgy a külföldi, mint a hazai irányzatokkal és követelésekkel.Kihangsulyozta továbbá, hogy ahol csak lehet segitik az erdész csemeték felvételét az egyetemre, hogy tovább támogassák a családi tradiciót e téren. Külföldön élők gyermekeit soron kivül felveszik s mintegy 1 200 Ft évi tandij lefizetése után biztositják a helyet. Furcsának tünt, hogy a külföldről haza látogatottak jelenlétéről teljesen megfeledkezett.

A délutánt Sopron és tája témával vetített képes előadás zárta be a városházán.

Sopronban jelenleg a Ciklámen szálló tatarozása miatt nagy terem hiány van s igy történt meg, hogy a 180 embert a Pannonia nagytermébe szoritották be vacsorára. A zaj csaknem kibírhatalan volt és a beszélgetés csaknem lehetelen. Mégis a vacsora után rövid szakestélyt tartottunk,Csanádi Béla elnöklésével. Valahogy nem akart menni a dolog és rövid énekelgetés után megbontották az asztaltársaságot és megkezdődött a tánc. Ez aztán ismét alkalmat adott a keveredésre és a beszélgetésre. A társaság hajnali 2-3 óra tályán oszlott szét. Búcsut vettünk egymástól remélve, hogyha jövőre nem is, de a közel jövőben ismét találkozunk. Ki is akarna még 25 évig várni, egy következő viszontlátásra!

/1. Válasz: SZÖRNYET/

Kérdés: Mi van a lengyel macska szájában? ... Egérjegy.

Az ujabb népszámlálás Magyarországon a következő férfieloszlást állapitott meg: 18-30 évig Heves megye, 30-50 évig Békés megye és 50-80 évig Tolna,de nem megyen.

Mit csinál rendőr, ha kilyukad a gummija? ... Beviszi a lucernásba, mert a paraszt tehene is ott fulyódott fel.

Mi a szimboluma a gazdasági mechanizmusnak? ... Egy fagylalt és a galamb - aki nem nyal az repül!

CSAPÓ IMRE:

A SZELLEMI HAZÁÉRT!

Felszólalás az V. évesek 25-éves soproni talalkozóján.

Kedves Barátaim!

Bevallom, szorongó szívvel és mély, baráti szeretettel állok elétek, hogy a nyugati államokba települt diákok nevében megköszönjem kedves meghívásotokat erre a magasztos és számunkra oly sokat jelentő alkalomra, a 25 éves találkozóra.

Úgy érzem, hogy a történelem láthatatlan keze érint meg valamennyiőnket, amikor kimondjuk ezt a két szót: itthon vagyunk. Mert a mi évfolyamunk történetének és Egyetemünk történelmének ugyanúgy része már, hogy elmentünk, és az is, hogy most újra együtt lehetünk. Az, hogy hazajöttünk és köztetek vagyunk, olyan nagy közös öröm, amelyet nehéz szavakba önteni. Olyan élmény ez, amelyet a lélek tud csak igazán felfogni és maradandóvá formálni. A szív, az érzelem, a baráti tekintet helyettesíti ilyenkor a szót.

Kedves Barátaim! Huszonöt év nagy idő. Azóta mennyi minden történt! Miénk volt a legidősebb évfolyam, amelyet Sopronban ért a történelem vihara. S hogy fiatal fejjel annyian elmentünk, annak nagyon sok és összetett oka van, és kinek-kinek más. Egy azonban bizonyos: ilyen gyenge magyarságtudattal, ilyen silány közösségi-nemzeti tudattal, ilyen sekély hazaszeretettel, mint amilyen a miénk volt, még nem nőtt fel magyar nemzedék. S hogy ez, mint fontos tényező, hozzájárult a tömeges kivándorláshoz, az ma már nem feltételezés, hanem olyan történelmi tény, amely a mai nemzedékek számára komoly figyelmeztetés lehet.

Mi — mentünk! Túl a tengeren. Szívünkben a jobb iránti vágyakozással, lelkünkben az ismeretlen iránti kétségekkel, és fülünkben Tompa Mihály költőnknek a Kossuth-emigrációhoz intézett szavaival: „Ha hallanád szavam, tudom, mit érzenél: Szívet cseréljen az, ki hazát cserél."

Új haza, új Alma Mater fogadott. Jól bántak velünk. Mindenki, az is, aki nem végzett, jól beilleszkedett és anyagiakban nem szűkölködött. Többen, és nagyobb arányban, mint a kanadai hallgatók, továbbtanultak, s ma már fontos pozíciókat töltenek be a gyakorlati élet, a kutatás és a tanítás különböző területein. Olyanok, mint nem számíthatunk az örök firmaságra. Lettünk soproni „dicső firmák"-ból szürke filiszterek.

A magyar emigrációs társadalmi életbe viszonylag kevesen és későn kapcsolódtunk be, de egyre nő az érdeklődők köre. Általában azok közé tartozunk, akik a szellemi haza, a határok nélküli haza megalapozásán munkálkodnak. Hisszük, hogy a világ magyarjai számára vannak osztatlan, oszthatatlan és közös magyar érdekek. Hisszük Csoóri Sándorral és Mészöly Miklóssal, hogy „ezeket az érdekeket lehet jól és sokféleképpen rosszul képviselni. Egy biztos: távlatilag végképp semmire se vezet, ha különböző kapcsolatainkban . . . előfeltétellé tesszük a szemléleti-ideológiai ‚felzárkózást'. Aminek egyedül lehet csak értelme: önmagunk lehető legdemokratikusabb cseréjének a biztosítása".

Kedves Barátaim! Mi szívből örülünk eredményeiteknek, jobbléteteknek, sikereiteknek, az ésszerűbb gazdálkodásnak és a humánusabb vezetésnek. Gyakran veletek együtt kesergünk és nehéz szívvel gondolunk a világmagyarság még máig megoldatlan sorsproblémáira. A mintegy 16 milliós magyar etnikumnak minden harmadik tagja az ország határain kívül él: ezek közül 1.5 millió lélek a nyugati államokban. A magyarság etnikai összetartozása, kulturális és nyelvi egymásrautaltsága ma már természetes tényként él minden magyar tudatában. De egymás sorsa, jelene és jövője sem lehet közömbös számunkra soha sem.

1956 **1982**

A humánumba vetett hiten és a szomszédi-baráti szereteten túl, néha az aktív cselekvés sem maradhat el egymás megsegítésében. Különben összetartozásunk csak olyan, mint a kovásztalan kenyér, a malter nélküli fal, a fúratlan pipaszár.

Abban az évben találkozunk, amikor Kodály Zoltán-centenáriumot ünnepel a világ. A mi igazi, népi-nemzeti éltető és megtartó erőnk most is — mint mindig — a magyar nép több ezer éves hagyománya, nyelve és kultúrája. Ezt művelni annyi, mint magyarrá válni és magyarnak maradni. „Erősödj benne — mondta Kodály —, mert ha többre akarsz menni, csak erre építhetsz." Számunkra, soproni diákok számára, ebben a mély gyökerű hitben-élés jelent igazi kötődést a magyar étoszhoz, egymáshoz, a világ magyarjaihoz, a minden határokon túl érő szellemi hazához.

Kívánunk nektek, külön-külön, hosszú életet, vígságszerző éveket, szakmai sikereket és meleg, családi örömöket. Azoknak emlékét, akik már soha nem lehetnek közöttünk, kegyelettel megőrizzük, míg élünk.

Hagyományokban gazdag, szeretett Egyetemünknek és tudós Tanárainknak, azoknak is, akik idegenben élnek, szívből mondjuk: Vivat Akademia! Vivant Professores!

Fel, cimborák, újabb örömteljes találkozókra!

S ha egyszer megkérdeznétek tőlünk, hogy milyen öröm, milyen bánat, miféle „gazdag szenvedés" húz minket e tájra, akkor azt felelnénk József Attila szavaival — és Ti megértenétek —, hogy:

Igazán csak itt mosolyoghatsz, itt sírhatsz.
Magaddal is csak itt bírhatsz,
Óh lélek! Ez a hazám.

A soproni örök diákok 25 éves találkozóján résztvevők aláírása - 1982, Szept. 17-19 Toronto, Ont. Kanada

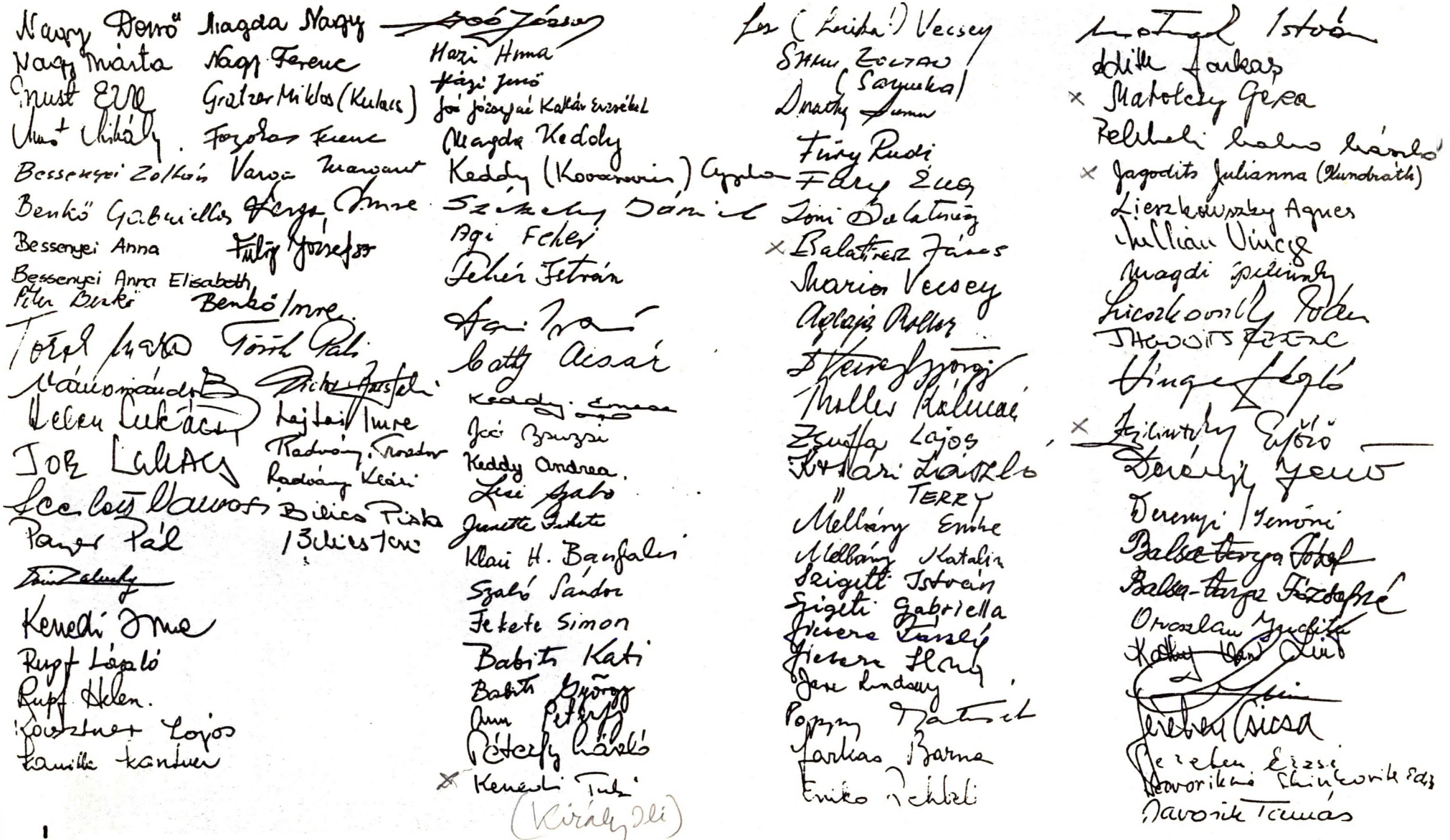

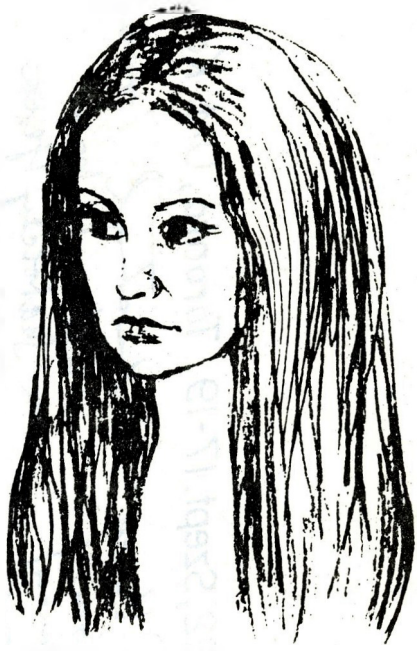

B Ö B E .

Ádám Erzsi köszöntője.

Könnyekben tündöklő angyal-szemek
Arany-ajkának alamizsnája;
Székely lelkek röntgen-ölelése
Jött hozzánk e lelki pusztaságba.

...És nyeltük keserű érzéseink,
Szivünkre rakódott alvadt véretek;
A szánalom, a remény, a bosszú
Az égbe torlódott bennünk értetek.

...Mert félünk, hogy véletek elveszünk,
De Böbe! Te maradj, te légy nekünk
Anyánk,
Testvérünk,
Hazánk,
Erdélyünk.

Squamish,
1982, február 10-11.
(Pintér László verse)

Sopron Picnic in August 1982.

On the last Sunday of August approximately fifty Sopron Alumni met in the vicinity of Yarrow, B. C. It was a pleasant day for a picnic for three reasons, the weather was pleasant, the place was excellent and we were all happy to see each other. Most of us had never seen the new home of the Hungarian Boy and Girl Scouts and this gave us a good reason to meet at this place. The area consists of approximately 40 acres of forest-land on a fairly steep slope (60-80%) with a 50-60m plateau half way up. The plateau contains a building "A frame" style about 15x25m in size. Away from the building was a special place where a fire could be built. Children and grandchildren were playing happily on the large lot that was ours for the afternoon. We had plenty to eat and alcoholic beverages were not lacking either. The highlight was Aranka and Richard Major's silver aniversary that was celebrated right on the spot with champagne. Old stories were re-told and several new jokes were told too. I just remember that we did not sing any of our Sopron songs and the "Tobias" was forgotten too. It must be a sign of aging.

(F. Pendl)

Family Reunion-Prior to the Ball.

A family reunion was organized a day before the ball at the Graduate Student Centre to renew old ties and introduce our families to each other. The beginning of the gathering was very slow for the majority of the people showed up late. Officially the room was booked to 7pm. but since several people arrived close to closing time, we kept going until 9:30pm. Towards the end a crowd of 60-70 people filled the room and we were all happy to see each other. The class photographs (tablo) and photo albums were there to remind us of those of you who were unable to attend. The highlight of the reunion was that three Soproners arrived from Toronto to participate in our 25th reunion. Mrs. Kenedi, Király Ilona-Tuki, Mr.&Mrs. Mike Must (Hankovski Aranka) were a pleasant surprise for most of us, for we were not aware of their coming. The party then continued at a Hungarian restaurant. It was disappointing to note that many of our local alumni did not make any effort to attend this special reunion for they were too busy "doing their own thing".

(F. Pendl)

People (ForesTalk FALL, 1982)

The Sopron People

by **Gordon Price**

Fleeing a totalitarian regime, the two hundred forestry students, thirty faculty and seventy dependents left everything behind for an uncertain future in a land of freedom.

In 1956 the USSR was in the midst of crushing the Hungarian Revolution. On the western border of Hungary, in the small city of Sopron nestled in the foothills of the Alps, almost an entire university — students, professors and their families — had organized to resist the 2,000-tank Soviet invasion.

Since World War II the iron curtain had isolated Hungary from the rest of Europe; the country's traditions and customs had been deliberately suppressed. Moreover, the Hungarian language had no relationship to the languages of its neighbours, not even to the Austrians three miles away.

Sopron University itself was the product of war. Following World War I and the division of the Austro-Hungarian Empire into separate nations, the students and professors of the forestry university in Selmec, which had just become part of newly created Czechoslovakia, migrated to Budapest and then on to Sopron in order to remain within the new borders of Hungary.

In Hungary, as it was throughout Europe, forestry was a profession of great prestige, and the University of Sopron reflected that pride. Students had maintained traditions going back over a century; student clubs, uniforms, songs and ceremonies were part of the everyday life. Almost all of the forestry faculty had themselves been active members of the student clubs. Life at Sopron consequently was familial, rooted in patriotism and tradition.

The communist regime tried to change all that. Mass meetings replaced banquets, ideology replaced education. "Unreliable" professors were simply replaced. Student clubs were outlawed. "A happy era was buried indeed," recall Oscar Sziklai and Laszlo Adamovich, the authors of a book on the Sopron years entitled *Foresters in Exile*. "It seemed so hopeless, so grey, so unnatural, that a great lethargy gripped everyone. One did not trust even old friends . . .."

But a decade of indoctrination had failed to overcome a century of tradition.

The events of 1956 first begin as spring breezes. Following the first uprisings against the communist regime in Budapest, the students at Sopron quickly form a revolutionary committee. They arrest the communist officials and take control of the town. With one cannon, they defend the exposed northern access leading to the gates of Sopron.

Soon the harsh, cold reality of winter blows away their hopes. The Soviets invade. The fight, of course, is futile. As blood spills in Budapest where the fighting is intense, a meeting is called by the student leaders in a clearing on the slopes of Sopron's forests. After some debate, the inevitable decision is made: they, the professors and their families will flee through the barbed-wire fences and minefields to refuge across the border.

There is little time to pack. Dinners are left on the table; goodbyes are few. But there is hope. The West will surely support the revolution; it will only be a matter of time before all will return.

The Western powers, however, decide to maintain their neutrality. To avoid the appearance of partisanship, the Austrians even arrest some of the students carrying small arms. The rest of the Soproners are split among various refugee camps.

Now the situation is desperate; no home, no money, no going back. Knowledge is their only luggage, but there is a determination to remain together, to continue as a school. Sopron in exile. A plea is sent to 30 different countries for a new home. An answer is received, but it means moving to a land on the other side of the world, a land with a completely different language, institutions and culture — a move that would close off, at least for the foreseeable future — and maybe forever — a return home.

That was the situation that faced the students and professors of the University of Sopron when they made the decision to come to British Columbia.

"They were lonely and upset, and wondered if they had done the right thing. They had little or no communication with Canadians because of the language, and so could not really understand how our system worked. It was a time of great trial for them, and there were times when we weren't as sympathetic as we might have been."

That is how Fred McNeil recalls those initial days in 1957 when the Hungarians arrived at a camp in Powell River. McNeil was working for Harold Foley, an owner of the Powell River Company. Foley had been approached by Jack Pickersgill, the Canadian Minister of Immigration, who recognized in the Sopron dilemma a unique opportunity for Canada to gain the skills and knowledge of a complete forestry faculty. But a place was needed for the Soproners to stay until they could be

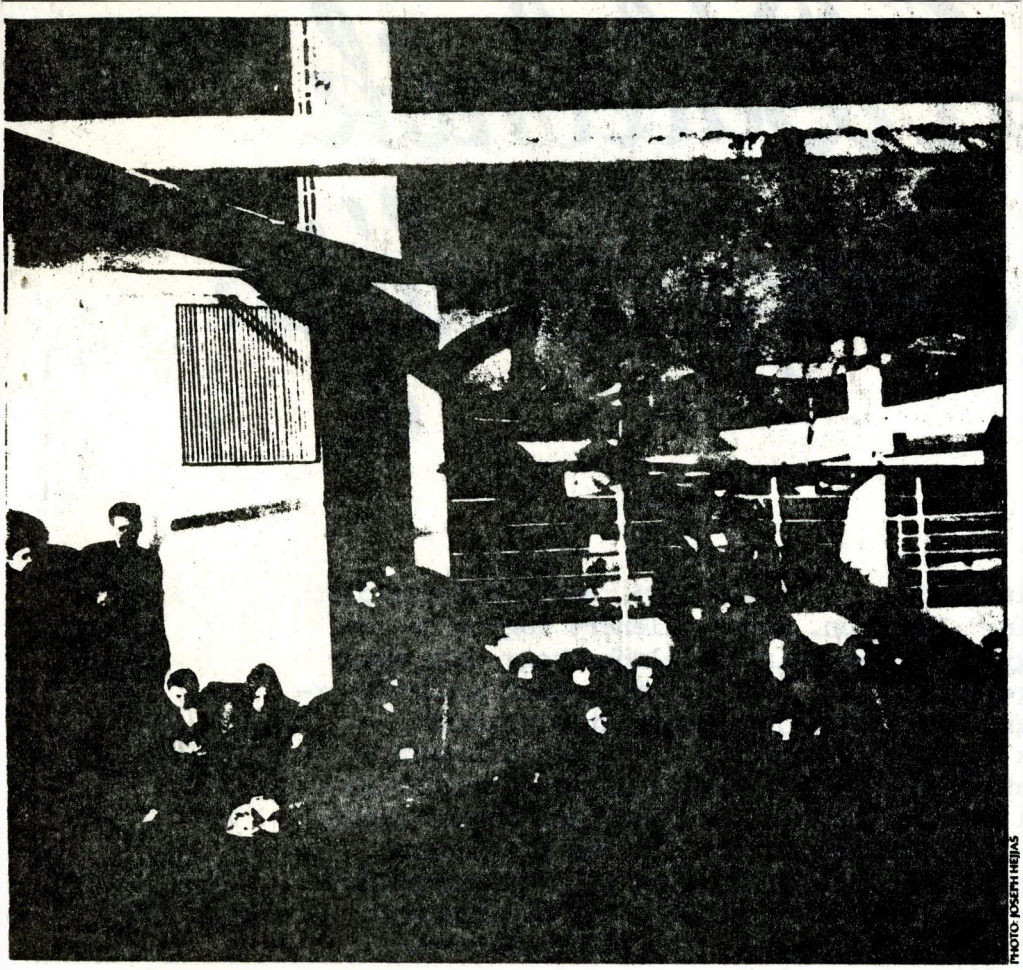

PHOTO JOSEPH HEBAS

To reach Canada the Sopron people weathered a cold Atlantic crossing from Liverpool.

transferred to the University of British Columbia. Foley made a decision within an hour to offer Powell River as a temporary home.

The Hungarians arrived in the winter of 1957 after a freezing train trip, their views of this vast, vacant land restricted to half-minute glimpses as they blew hot air on the windows.

The decision to come to Canada had not been taken enthusiastically. Oscar Sziklai, a Sopron professor still teaching at UBC, recalls with distaste the ostentatious Cadillac from the Canadian embassy that brought officials to meet with them in their Austrian camps. A film from the Powell River Company on their operations was viewed as propaganda. A visit to British Columbia was required, led by Sopron's dean Kalman Roller.

It was George Allen, the dean of forestry at UBC, who finally convinced them to come. He was a man they could trust, recalls Sziklai, "a gentleman completely."

The government provided only $3 a day per person for expenses; there were misunderstandings and not a little bitterness. The townsfolk in Powell River were skeptical It was a measure of the discipline and determination of the Soproners that, according to McNeil: "They dug in and helped themselves. They ran the camp themselves; they did their own cooking and serving — and had money left over. They started off very well by putting on a concert in the community. The Powell River people, after their initial reluctance, really pitched in and helped them."

By fall they were ready to start classes. It had been decided that a separate "Sopron school" would be established at UBC and the students would study and graduate together. But in 1957 UBC was overcrowded; classes had to be held in the evenings. Learning the English language was the major challenge to be overcome, and even summer jobs were hard to find.

The Soproners, though isolated and disoriented, overcame each obstacle and graduated three-quarters of their forestry class within four years. (Some of the students chose different professions.) All, without exception, became Canadian citizens, providing this country with an incalculable gain of specialized knowledge.

The Hungarians had to deal with a host of cultural and linguistic differences, large and small. Frank Pendl, now with the Ministry of Forests, remembers the efficiency of the post office compared to European standards. Others were surprised at Christmas lights on houses, even the way dinner was served. For the women it was less amusing: although the head of the fourth-year Sopron class was a woman, female foresters were unheard of in British Columbia; their jobs were restricted to clerical positions. Only two of the female Soproners remain in the forestry profession — Elizabeth Juhasz, an engineer with the Ministry of Forests engineering branch, and Edith Andody, a forester with the ministry's inventory branch.

Hungarians had to cope with another aspect of British Columbia that to them was completely alien — the forest. They had come to a country where virgin timber was being harvested under rugged conditions; their experience was with the careful management of relatively small, estate-like holdings. Oscar Sziklai remembers his first impressions: "In Hungary we knew every tree in our forest. My father could detect a single stolen tree from the forest he was overseeing. Suddenly we were faced with trees as high as a church tower, five times bigger than what we knew. The left-over wood on logged-off areas was beyond our comprehension. In Hungary everything above two inches was picked up.

"It took a few years to understand the forest practices of a pioneering country. We couldn't agree with it, but we could understand it. I would like to believe our influence had some effect on forest operations."

Julius Juhasz, now head of the Ministry of Forests' Timber Management Branch, also recalls that perspective: "People in Hungary were prepared to dig up stumps in the forest if they could have half of them in return. In B.C. we saw six-foot stumps and logged-over areas with more fibre on it than in our entire forest."

That was 25 years ago. "Today," notes Sziklai, whose son is the fifth generation of foresters in the family, "tremendous strides have been made towards intensive forest management, and commitment to tree improvement in B.C. is outstanding, even by world standards."

Speaking at a banquet earlier this year honouring the 25th anniversary of the arrival of the Sopron school in B.C., Dr. Norman McKenzie, a past president of UBC, reflected on the Sopron story: "I have never been able to think of the incident except as one of the greatest immigrant dividends this country has ever had."

A Bálelnök Beszámolója:

Most 1982 őszén ünnepeltük UBC-re érkezésünk 25. ezüst évfordulóját szokásos Októberi "Homecoming" Bálunkon. Annak ellenére hogy a bálunk nagyon jól sikerült valahogy úgy érzem, mint bálelnök, hogy csak akkor teszek eleget kötelezettségeimnek ha egy beszámolót is adok a történtekről; főképp azoknak a kollegáknak akik sajnos nem tudtak eljönni.

Összesen 276-an voltunk a bálon a "kanadai" vendégeinkkel együtt. A Vlaszty Dönci megint kitett magáért a Mrs. Julia Hajtó főszakács segitségével. A vacsora utáni megnyitó beszédet én mondtam, Józsa László, és mint konferáns bemutattam a vendégeinket a következő sorrendben:

ROLLER KÁLMÁN-t , Dékánunkat először említettem mint "főszereplőt", aki sajnos nem volt köztünk (lásd hozzánk írt levelét a 28.oldalon). Én különösen hiányoltam Kálmán bátyámat mert az én felvételim Powell River-ben történt, bátyámon, Józsin keresztül.

Mr. JACK PICKERSGILL. Bevándorlási minisztere volt Kanadának 1957-ben. Nagyon kedves feleségével együtt tisztelt bennünket jelenlétével. Kapott is egy "standing ovation"-t a resztvevőktől. A bál elötti Pénteken este V. Döncivel kimentünk a repülő térre fogadni őket. Nagyon tetszett nekük figyelmességünk és kellemes meglepetés volt számukra. A Dönci kézcsókot is adott, s nekem mint bálelnöknek nagyon gyorsan kellett határozni hogy mi is a teendő számomra... úgy döntöttem hogy mivel nem vagyo kéz csókoló típus, minek eröltessem magam. No de azert nem égettem le a balekságot mert a csokor virágot én adtam át Mrs. Pickersgill-nek. Nagyon rokonszenvesnek találtuk mindkettőjüket, igazán.

Mr. JAMES SINCLAIR. Erdészeti minisztere Kanadának 1957-ig, nagyon szép feleségével jött közénk. A rosszul látó emberek is tisztán láthatták hogy a Sinclair lányok kitől is örökolték szépségüket. Mondanom sem kell hogy voltam annyira tapintatos hogy nem kérdeztem meg hogy hogy van "Maggie, Pierre és az unokák". Szintén nagyon kedves és barátságos embereknek mutatkoztak. Sajnos Mr. Sinclair-nekegy elég komoly agyvérzése volt kb. 5 évvel ezelött és nyomot hagyott beszélő képességén. Mindezek ellenére nagyon szépen szólt hozzánk.

Dr. NORMAN MACKENZIE, nagyon népszerű UBC president volt éveken át, többek közt 1957-ben is. Ő is vastapsot kapott. Az öreg úr Januárban lesz 89-éves (kellene küldeni neki egy lapot) és sajnos törött háttal, két sétabotra görnyedve tudott csak állni beszéde alatt. Itt csak azt szeretném megjegyezni, mivel ez nem egy sablonos beszámoló, hogy ha valaki ne tán ne hinne a jó Isten létezésében, azt hiszem bizonyitani tudta volna Dr. Mackenzie fizikailag megtört 89-éves testén és éles agyán keresztül, hogy igen is létezik. Beszédjét minden jegyzet nélkül (és soron kivül) mondta, dátumok, nevek és események chronologiai megelevenitésével.

Szerény véleményem szerint Dr. Mackenzie volt az est fénypontja (a gyönyörű magyar nőkön kivül!). Meleg, humoros és humanista megjegyzéseivel meghódolta a közönséget. Mellette ültem vacsora alatt, s emlitettem neki hogy mily kedves emlék füződik személyéhez. Másod éves egyetemista koromban esténként és hétvégeken a UBC Food Service-nek dolgoztam a Brock Hall-ban. Egyszer egy kerti party-ra kaptam kiküldetést President Mackenzie otthonához. Kora délután mindent elkészitettünk és a vendégek még nem érkeztek meg. Az öreg úr karonfogva vitt engem egy házi túrára és úgy kezelt mint ha fia lettem volna. Mutogatta fényképeit és mesélt élményeiről, de nem úgy mint egy cselédhez, hanem mint egy igazi uriember. Meggyőződésem mai napig is az hogy amikor a mink-bundások és a "lord"-ok megjelentek velük is ugyanúgy társolgott mint szerény személyemhez.

Ünnepi beszédjében a történelmi eseményeket elevenitette fel mint az egyik főszereplője azon időknek. Többszörösen hivatkozott beszédjében és visszatért a gyönyörű magyar lányokhoz és asszonyokhoz. Megjegyzem Pászner Márti ült jobbja felöl és feleségem, Erika, ült az asztal végén. Kapitány Gyuszi szállitotta haza a vacsora után. Gyuszi mondta is nekünk, mikor visszajött, tudjátok mivel szólitotta feleségét aki otthon várta az ajtónál?..."Oh, ha láttad volna azokat a gyönyörű magyar nőket! "

Dr. Mackenzie beszéde után bemutattam a következő vendégeinket:
Mrs.DOROTHY ALLEN, elhunyt Dean George Allen felesége.
Dr. WALTER KOERNER, akit Dr. VLADIMIR KRAJINA képviselt.
The Hon. TOM WATERLAND, Brit Kolumbia erdészeti minisztere.
Dr. DOUGLAS KENNY, UBC President.
Dr. TOM WRIGHT, az 1960-as évek erdészeti Dékanja UBC-nek.
Dr. JOE GARDNER, jelenlegi erdész Dékán.
Mr. JACK TOOVEY, B.C. hivatásos erdészek egyesületének képviselői.
Mr. ALLEN FURNISS - " - " - " -
Mr. PHIL GILBERT, Kanadai erdészek elnöke.

A bemutatások után Mr. Jack Pickersgill ünnepi beszéde következett.

Mr. JACK PICKERSGILL, Az 1956-57-es évek eseményeit festette alá hogy mi is történt itt Kanadában és hogy kit és mit látott Ausztriában. Humorosan jegyezte meg hogy 1957 Juniusában a kanadai szavazó állampolgárok mily baklövést tettek, mert nem választották vissza. Emlitette hogy nem csak mi Soproniak, de általában a Kanadai Magyarság sem feledkezett meg ő róla mint politikusról, mivel mi magyarok még mindig kifejezzük neki köszönetünket, s ezért ő nagyon hálás. Beszédét azon gondolattal fejezte be hogy az ő meglátása szerint a Kanadába bevandorolt népek közül lehet hogy volt oly sikeres csoport mint mi Magyarok, de sikeresebb nem volt az egyszer biztos.

Dr. JABLÁNCZY SÁNDOR tisztelt professzorunkat mutattam be mint Soproni szónokunkat. Sándor bátyánk magyarul es angolul beszélt az ünneplő közönséghez. Volt Dékánunk, Roller Kálmán hozzánk írt levelét és Floridai kollegáink rövid köszöntő levelét olvasta magyarul. Angolul az 1956-57-es időszak kanadai főszereplőit emelte ki: Dr. Mackenzie, Dr. Andrews (UBC Vice-president), Dr. Allen, és Mr. Pickersgill.

Sanyi bátyánk különösen szépen emlékezett meg Dékánunkról, ROLLER KÁLMÁNról, s elismert főszerepéről a mi életünkben. Kálmán bátyánk tartotta össze egy csoportba a Soproni egyetem diák seregét, tanárait és professzorait nagyon tehetséges és diplomatai vezető képességével.

Itt kenytelen vagyok megjegyezni hogy a rendező bizottság egyöntetűen úgy döntött hogy az ünnepi beszédek egyöntetűen angolul történjenek az idősebb "nagy emberekre" és a nagy számban megjelent többi Kanadai vendegeinkre való tekintettel. Ezért én Kálmán batyánk hozzánk írt egy oldalas levelét felnagyíttattam kb. 3 X nagyságban, s az eredeti nagy tablók közé függesztettem. Úgy gondoltam hogy ilyen formában, azt mindenki olvashatta volna, még a gyenge szemüek is. Természetesen ami megtörtént azt változtatni nem lehet. Az viszont jó lenne (és egy úttal okos is) ha minden kritikus (én is) megértené hogy mi "főszereplők" az alkalom kinálta lehetőségeknek és tehetségeinknek megfelelően, mindannyian a maximálisunkat nyújtottuk. Ezzel én teljesen tisztába vagyok es remélem ti is.

MR. ALLEN FURNISS magyarul , "Üdv az Erdésznek!" köszöntéssel nyitotta rövid beszedjét, mint a B.C. hivatásos erdészek egyesületének képviselője. Záro szavai szerint " negyed évszázaddal ezelőtt a ti hazátok egy fel nem becsülhető kincset veszitett, amit szerencsénkre Brit Kolumbia örökölt. A jó Isten legyen veletek továbbra is."

Mr. JAMES SINCLAIR röviden, de velősen szólt hozzánk, mivel véleménye szerint öreg cimborái már elmondták az egész történetet. Érdekes részlete volt beszédének az a része amikor arról beszélt hogy mikor 25 évvel ezelőtt kereste telefonon Mr. Harold FOLEY-t, nem találta otthon mert ő pont templomba volt. No de mikor visszahivta még azon Vasárnap Mr. Foley-t a velünk kapcsolatos problémával ő azt valaszolta hogy "tudod mit mondott a pap ma reggel a prédikációban? Azt hogy nekünk mindannyiunknak segiteni kell a Magyarokat." Befejezésül megjegyezte hogy érdekes és hosszú karriere után szivben-büszke érzéssel gondol segitő szerepéről irántunk, ami egy nagy de nagyon jó élmény volt az életében.

Mr. TOM WATERLAND, jelenlegi B.C. erdészeti miniszterünket tréfásan mutattam be mint egy "tisztelt Soproni vegzett diák aki egy pár keresetlen szóval fog beszelni hozzánk, Magyarul", tudniillik tiszteletbeli tagunk. Tom ijedtében azzal védekezett hogy neve nem Magyar. Bevezetésül elmondta hogy Juhász Gyuszi milyen jól vezet, s mily szépen mutat az egyetem egy auto túrán (kissé elvesztek).A Brit Kolumbiai kormány jó kivánságait adta át a Soproni gárdának. Szépen bókolt hogy mi Soproniak ide jöttünk hogy ne csak tagjai legyünk ennek a társadalomnak, hanem egyúttal vezetői is (például J. Gyuszi közvetlen vele dolgozik). Bocsánatot kért ha ne tán a hangsúlyt a rossz szótagra tenné es " BOLDOG ÉVFORDULÓT " kivánt Magyarul.

Dr. DOUGLAS KENNY a UBC egyetem elnöke szerepelt mint utolsó ünnepi szónokunk. Büszkén említette a két miniszteri képviselő (Pickersgill és Sinclair) szerepét, ami sikeres Kanadába vándorlásunkhoz vezetett. Úgy vélekezett hogy a UBC volt elnökének egyik ambiciója az volt hogy ezt az egyetemet egy világ kaliberű intézményé alakitsa. Most pedig úgy látja hogy mi Soproniak segitettünk is ezen "álom" megvalósitásában. Továbbá azt a filozófiai gondolatot fejtegette hogy mint emberek ki ki milyen maradandó nyomot hagy maga után mielőtt elhalálozik. Szerinte, amikor mi egységesen elhagytuk hazánkat, maradandó véleményünket nyilvánositottuk mindnyájan. Továbbá ugy gondolja hogy kanadai sikereink ugyanúgy nyomot hagyó tettek.

* * *

A FENTI ÜNNEPI BESZÉDEK UTÁN KEZDŐDÖTT BÁLUNK AZ ELSŐ FELLÉPÉSES BALOZÓINK BEMUTATÁSÁVAL.

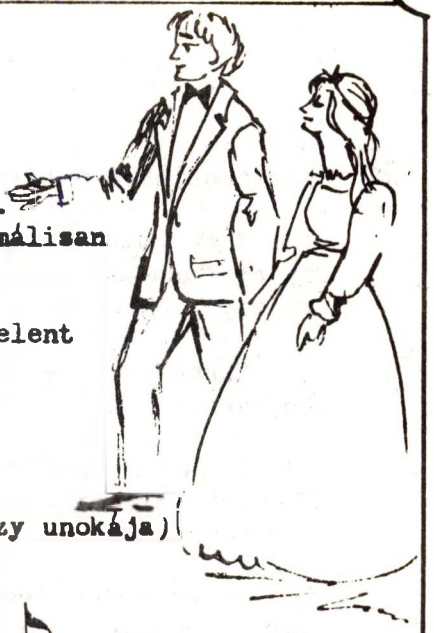

Nagyon szép számban voltak képviselve fiataljaink is. Itt sajnos nem a dicső balekságról van szó, mert ők is minimálisan a 45. évüket tipossák. Itt a nagy lanyáinkról és fiainkról szeretnék megemlékezni.

Mindössze 15 első fellépéses bálozónk (debutantes) jelent meg 1982 őszén:

MAJOR Andrea (Major Ricsi)
KISS Suzanne (Kiss Gyuszi)
BATHY Anne (Báthy Pisti)
FONAGY Roxanne (Fónagy Sándor, alias Péri)
HAMMOND Gordon (Jablánczy Edith fia és Prof. Jablánczy unokája)
FUR Krisztina (Für Karcsi)
KISS-TOTH Frank (elhunyt kollégánk, Jancsi fia)
KURUCZ Frank (Kurucz Feri)
KURUCZ Tom
Kapuszta Anita (Kapuszta József)
KAPUSZTA Kathy
NAGY Michelle (Nagy Miska)
PREM Robert (Prém Béla)
SZABO Brian (Szabó Gyurka)
TOTH Tibor (Tóth Jóska)

Talán észrevettétek hogy ez a rövid lista majdnem ÁBC sorrendben készült. Ez nem veletlen. Ugyanis a dicső balek bálelnöknek egy "foghijjas" névsort nyomtak a markába. Ezért sajnos nagyon jól ismert családi barátok, Major Ricsi és Aranka, kislányát Andreát és Kiss Gyuszi lányát Suzanne-t utólag kellett bemutatnom. Itt kérem bocsássatok meg, nem akaratból történt elnézésem. Azt hiszem hogy egy mamát kell megkérnünk a jövöben hogy a névsort összeállitsa. Itt a rendezőség védelmére csak egy megjegyzés: a válasz kártyákat szigorúan ki kell "pipálni" a megfelelő kockákon! Ha ne tán megis lemarad valaki a névsorrol akkor az egyik szülőnek azonnal jelentkezni kell; ugyanis volt egy-két perces fényképézési lehetőség és gomblyukba tüzött szegfü kiosztás a zene kezdete előtt. Egy másik és mégegyszerübb megoldás pedig az lenne hogy a konferáns mögött gyülekezne minden első bálozó a partnerével.

Lehetséges hogy ez az egész első bálozás hosszú lére lett eresztve, de úgy gondoltam hogy a fenti bökkenőt csak úgy tudjuk kiküszöbölni ha tanulunk is hibáinkból. Az ilyen fajta részletkérdésekkel igazán csak az lehet tisztába aki egy ilyen szervezésban intimen részt vesz. Szerencsénkre van egy tucatnyi lelkes emberünk itt Vancouverban akik rendszeresen segitkeznek a szervező munkákban. Nagyon szépen köszönöm barati kitartásukatés lelkesedésüket mindnyájatok nevében.

ÜDV AZ ERDÉSZNEK!

Jó szerencsét!

A következő oldalon kezdődő angol szöveg Kocsis Tibi segitségével készült. A szöveget változtatás nélkül közöljük, úgy ahogy a beszédek elhangzottak! Jf

SOPRONERS 25TH ANNIVERSARY

Distinguished Guests, Ladies and Gentlemen, Friends and Colleagues.

I am your Master of Ceremonies - my name is Les Józsa. Józsa, I'm told by my Canadian born sister-in-law, is not only easy to remember but also easy to say. All one has to do is to think of Yogi-bear dancing with Zsa Zsa Gabor.

Thank you for coming here tonite to help us Soproners celebrate the 25th Anniversary of our arrival to the University of British Columbia.

I would like to start my comments by thanking our host, Mr. Edmund Vlaszaty, a Sopron Alumnus, for the delicious buffet and the friendly atmosphere he has provided for us.

We Soproners consider this campus, the University of British Columbia, a special place. This is the place where we first put down our roots when we came to Canada. This place is our home away from home. Most of us live our lives, here in North America, as typical nuclear family members, or, in other words, on our own. It is so, not because of choice, but because of circumstance. About 95% of us have our parents, brothers, sisters and other relations in Hungary. Perhaps for this reason alone, we have maintained a close tie and created an extended family within our alumni group.

I feel proud and privileged to be an active member of the Sopron Alumni. Incidentally, I might put the accent, from time to time, on the wrong "syllable". At any rate, in my last sentence, the accent was on the word "active". Unfortunately, some of us have grown inactive, even lethargic, and have not matured like good wine. These few prefer their "privacy", like an ostrich with its head stuck in sand. Fortunately, the majority of us Soproners are active participants in many ways on many fronts. For example, our Association is currently in the process of writing a book entitled "Sopron Chronicles". In its 400 pages, it will attempt to bring to life the last 25 years of the Sopron Forestry Faculty in Canada. The book is intended to be an accurate, nonfictional document. It will describe not only the major events but also capture vignettes of our common, everyday life as to how and why we have made certain decisions. I think you will agree with me this is not a small task. For there is a certain dichotomy in life for all of us. A few random examples - should we have come to this ball, or shouldn't we? Should we have gotten married, or stayed single? - unfortunately, nowadays, should we stay married or get a divorce? - Should we have invested in gold or silver? Should I go on or should I stop? We are making these decisions everyday, not only in our private lives but also in our professional lives. We can draw our conclusions on the outcome only in retrospect; perhaps when it's too late.

The book will attempt to deal with many facets of our past. The first chapters will describe the time and events which transpired in late 1956 and during the year of 1957. For us, the year 1957 was a significant year. That was the year of our great trek to Canada, to the U.B.C. campus. A year of physical and emotional turmoil (someone yelled from the audience "the best year of my life!" to which I replied: "I concur with you" L.J.).

Some of us were already forgetting our mother tongue, only after four months in Canada, as a result of working in isolation with English speaking Canadians. Apparently, one of our professors was excusing his halting Hungarian profusely during the delivery of his first lecture in the fall of 1957. Unfortunately, he is not here because he left for China only days ago... no doubt he is forgetting some of his English now.

You have heard many amusing examples of our "early" English from time to time. Last night I heard a good one: It concerns a young fellow, who had gone shopping in 1957 to a busy downtown department store; with some witnesses, I might add. Somebody in the crowd bumped into him accidentally, a female at that. She excused herself by saying, "excuse me". To this our young friend replied, with a Freudian slip; "again please".

A quarter of a century ago Elvis was wearing his white sports coat, and where is he now? But we are lucky because we are here tonite.

We are particularly fortunate and privileged because we have in our audience some of the main actors, the principal participants of that time in 1957. I regret that Dean Roller couldn't be here tonite. He certainly belongs here with us and deserves top billing.

It gives me great pleasure now to introduce to you some of our good friends. Would you please make your presence known as I mention your name.

First, the Minister of Immigration in 1957, the Hon. Jack Pickersgill and his lovely wife.

The Federal Minister of Fisheries, unfortunately only until 1957, the Hon. James Sinclair and his lovely wife.

The very popular U.B.C. President for a good many years, President Emeritus Norman MacKenzie.

(Dr. MacKenzie took the opportunity to speak up:)

N. MacKenzie

Mr. Chairman, or Master of Ceremonies, or whatever your official title is at the moment, I count it a great honour to be able to be with you tonite at this the 25th Anniversary of your arrival here in Canada in British Columbia, and, more particularly, at the University of British Columbia.

I still remember the Sunday morning when we were living in the new President's house on the campus, and we were asked whether we could consider looking after a group of refugees from Sopron University in Hungary.

On November 11, Jimmy Sinclair, who was then the Minister of Fisheries came to see me. A number of suggestions were made about where they should go and how they should be looked after. Somebody suggested Mr. H.R. MacMillan. I happened to know he was out hunting that morning so he wasn't available, and somebody suggested someone else. Then someone

suggested that the Powell River people had just finished a substantial addition to their physical plant and that they might be able to look after them. So we called in the head of the Powell River Company and he came around. Jimmy Sinclair (who was then Minister in Ottawa) got in telephone conversation with Jack Pickersgill, who was in Vienna. Among them, and between them, it was agreed and arranged that the refugees from Sopron University, Hungary, would come to the University of British Columbia.

Now, there were some complications to this. There were some who thought that they might be distributed across Europe itself. The University of Syracuse, (in Syracuse, U.S.A.) was interested in them, but we felt they could contribute something very different, something very interesting, something very special to Canadian life and education. So we used what influence we had through Jack Pickersgill, who, I said, was then in Vienna; through Jimmy Sinclair, who was the Minister of Fisheries here in Vancouver and Dr. George Allen conversed by telephone with him. Much to our regret, George is no longer with us, but we are delighted that Mrs. Allen is here tonite. Anyway, we arranged for George Allen to go across to Vienna to find out what the situation was and to report back to us. The result of all of this was that, in due course, the students from Sopron University came first to Abbotsford, I think it was, and from there they went to Powell River. Mr. Foley agreed to look after them up there for the rest of the winter.

I remember flying with Sherwood Lett; the ceiling was practically on top of the waves, but it was a most interesting flight we had to Powell River from Vancouver. We had our first visit with the Sopron students. We arranged that Powell River would look after them until the spring and then they would come to the buildings in the Faculty, the University of British Columbia. In due course they did that and we managed to let them in so that they stayed with us. They began to finish their university training in their Hungarian tradition and language; but gradually in our Canadian language (which is supposed to be English...). Anyway, it was a most thrilling and exciting experience for us and we were honoured and happy that it seems to have turned out so well.

One of the things that pleases me the most, I didn't know that there were so many beautiful women, but they turned up here in unlimited numbers. I envy the former Sopron students who were able to induce or seduce the beautiful ladies. A couple of them are at the table with me tonite and it has been a joy to have them.

Well, Mr. Chairman, I know there are others with things to say, but I just wanted to say again, I'm getting on in years as you will have gathered, I'll be 89 most anyday now. I have been a stupid fool, as we all are at times. I broke my back so I am creeping around with canes and with a stoop, but I wasn't always that way, I assure you. But it has been one of the happiest occasions that I have had an interest in. One in which I have the greatest pride, is to have these students from Sopron University in Hungary come here to the University of British Columbia and make the contribution that they have made. They brought their women later, they're lovely creatures, they are really beautiful. We have got two of them at the table I'm at. I visited Hungary a long, long time ago but I didn't realize even then that there were such beautiful ladies. I

might have gone back and stayed longer. In any event, I'm honoured to be with you tonite, even in my crippled condition, to join with you in celebrating the 25th Anniversary of your arrival.

Mrs. MacKenzie would have loved to have been here but we have a little property up on Bowen Island in Howe Sound and the others who have property there decided this morning, yesterday, or someday past, that today there would be a work party and that the people with property there would turn up early in the morning and work on the property and see that it was in good shape, now I couldn't go so she went. I'm here and she isn't and that is the explanation. Again, I want to congratulate you Mr. Chairman and all of those who have been responsible for bringing this group together on this historic occasion, the 25th Anniversary of the arrival in U.B.C. Canada of the Sopron group.

5

Thank you Dr. MacKenzie for your kind words. As you have mentioned, unfortunately the Dean of Forestry of that era, Dr. George Allen, is no longer with us; but may I introduce his lovely wife again because she didn't stand up the last time she was introduced, Mrs. Dorothy Allen.

The family name of our next friend is synonymous with goodwill and generosity, but unfortunately he was called away on an urgent matter only yesterday, Dr. Walter Koerner. Incidentally he is represented here tonite by a very good friend, who was already internationally known, when he came to Canada in 1949, both as an Ecologist and a freedom fighter; Dr. Vladimir Krajina.

I think you will agree with me that the last 25 years have gone by all too quickly, or is it only that "time really flies when you are having fun". It is 1982 now.

We also have amongst us the current "leads", or principal actors,representing the Government, University, professional associations and industry. May I ask you to hold your applause, (because I'm slower than I have intended to be), until I come to the end of my list. Also, would you please stand to make your presence known when you hear your name.

The Minister of Forests, the Honorable Tom Waterland and his wife.

U.B.C. President, Dr. Douglas Kenny.

Dean of Forestry, in the mid 1960's, Dr. Tom Wright and his wife.

Current Dean of Forestry, Dr. Joe Gardner.

President of the Association of the B.C. Professional Foresters or ABCPF, working with the Forestry consultant firm of Tommy Thompson & Associates in Victoria , Allan Hopwood (he didn't make it).

I know the next person did make it, the past President of ABCPF,and the Chief Forester of B.C. Forest Products Ltd., Jack Toovey and his wife.

A.B.C.P.F. Registrar, Alan Furniss and his wife.

Chairman of the Canadian Institute of Forestry, Vancouver Section, and the Manager of the Council of Forest Industries, better known as COFI, Phil Gilbert and his wife.

Thank you for your remarkable will power and kind cooperation.

I would now like to call upon the Hon. Jack Pickersgill to say a few words.

Hon. J. Pickersgill

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen - It is for me a great honour to be here this evening, twenty-six years after I first heard of Sopron University. It was after that period, between October and early November when the free world was filled with false hopes and a bitter disappointment, which resulted in the exodus from Hungary of the freedom fighters, well above 100, perhaps nearly 200,000 refugees. As my own ancestors and my wife's were refugees to Canada in the 18th century, when our ancestors were on the losing side of another war, so I have refugee, in a way, in my blood. But I am proud also to say that except for the United States and only by a very small margin, more of the Hungarian freedom fighters came to Canada than to any other country. There were nearly 37,000 who came here and it just so happened that I was the Minister of Immigration at that time and I had the main responsibility for this great movement. At first practically no one was coming. We got rid of all the formalities and it was very easy to come except for one thing; nobody had any money to pay the fares.

I shall never forget the day I went in to see the Prime Minister of the day, Mr. L. St. Laurent and I said to him, "I think we should give free passages to all those people who want to come to Canada and hire aircraft and get sea passages for as many as want to come". He said, "well what does the Minister of Finance think about it", well, I said, "I have spoken to him, and he asked me how much would it cost"? I said, "I didn't know". I had no idea, it might be 10 million and he gulped a little bit, because, in those days unlike today, 10 million was a lot of money. Then he said, "I'll support that", so I asked the Prime Minister to call a cabinet meeting that same afternoon and in about half-an-hour - well, I think there were one or two ministers who shook their heads rather sadly, - you understand me, who thought I was off my head. Most of them agreed and it was decided that we would announce this policy and that we would charter every aircraft we could lay our hands on to carry out this movement. To make sure that the arrangements were made in Austria, (which was having a terrible time with this; a lot of people that they had had no facilities to look after the refugees adequately). I went to Vienna and that was where I first heard of the Forestry Faculty of Sopron University. I was told by the Embassy that an English lady had come in the day before and she had visited them at the camp. They were at that time at St. Wolfgang and had told the Embassy, she thought, they wanted to come to Canada. They all wanted to come together I was very much interested in this proposal. I found out a bit more about it, because I didn't think there was much use going and inviting them to come unless they had some place to come to. So I got in touch with my wife and got from her Mr. Sinclair's telephone number. I telephoned him in Vancouver. When I got him, and it was early on a Sunday morning, and I said, "I want

you to telephone me at midnight and tell me that the University of British Columbia will accept this faculty, if they want to come, and that you can find some way of looking after them in the meantime". Well, you know, it was rather a tall order to do on a Sunday. At midnight, well, it wasn't midnight in Vienna, it was 8 o'clock in the morning, I had given myself a chance to sleep while Mr. Sinclair was working, he telephoned me at midnight. The telephone rang in my room in the hotel in Vienna and he said, "I have been in touch with the University and Larry MacKenzie says, he'll take them if they'll come and I have been in touch with the forest industry and they say they'll look after them in the meantime".

Then I went off to St. Wolfgang late that night, after I had finished my work in Vienna. The next morning, and no doubt many of you remember, I went to the camp and told them what was possible in Canada. I remember Dean Roller very well, he seemed interested but he wasn't going to make a snap judgement. However, I said, "if you want to come you're going to be welcome". Well, on the 20 January, I think it was, (yes, it was the 20 January, 1957) they passed through Ottawa. I went down to the station and no doubt some of you saw me at the station in Ottawa that day. You were on your way to British Columbia through this land; which I think practically all of you have come to love, many of you perhaps love even more than those of us who were born here.

Not only that, I went to Powell River in March. I flew up there one day and before that I was at Abbotsford. I kept following up on what was going on in those early days. Unfortunately, the voters of Canada, in a great mistake they made in June of 1957, took the responsibility away from me. But I continued to follow the fortunes, not merely of this Forestry Faculty, but of all refugees from Hungary all over the country. I think I should say that I have had the most gratifying response to what I was able to do at that time for the last 25 years; no one seems to forget. You know it is a great satisfaction because for politicians I find there are a lot of people who forget. But that has not been true of the Hungarian Canadians in my experience.

It is a source of real sorrow to me that Dean Roller isn't here. I talked to him a couple of days ago and he told me that in order to go on earning his living, he had to go to South America and I understood that because I have been unemployed for 10 years. But I am glad that so many of the other people who were involved in this great venture are here. While I don't disclaim any of the credit that is given me, I have great pleasure in accepting it. I might say, that if it hadn't been for the quick response, the almost immediate response of President MacKenzie to the appeal of my friend Jimmy Sinclair that Sunday, and if it hadn't been for the extraordinary generosity of the Foley Bros. of the Powell River Company, this great venture would not have been possible.

Now, I just want to say one other thing before I conclude. I believe that as I think back on the 14 years I have spent in active public life, there were two achievements that have given me the greatest satisfaction and the greatest pride. One was, the way in which we Canadians, our people and our government, received the Hungarian refugees. The other, of course, was the service I was able to give to the Province of Newfoundland, where I was elected to Parliament (though I was a complete

stranger when I was first elected), who supported me through six elections in twelve years which is something of a record. But I do not think that in the whole long history of immigration to this country there may have been anyone as successful. There has never been more successful contribution to this country than has been made by those Hungarian refugees who came to help us build our country in 1957, and I thank you.

Thank you Mr. Pickersgill for your kind words.

Unaccustomed as I am to public speaking, I have made many mistakes. For example, I didn't scan my audience, I was extremely nervous but these professionals have not only put me to shame, but have put me at ease. Last, but not the least, I have forgotten to introduce Mrs. Kenny. Mrs. Kenny would you please stand up.

Now, may I introduce to you a respected Sopron Alumnus Professor Emeritus Sándor Jablanczy;

Thank you very much Laci, my good friend (and one of my best students, of course).

Ladies and Gentlemen, my dear friends - we have received a message from Dean Kálmán Roller who is unable to be with us today because of a previous commitment. I will read his letter to you now, first in Hungarian and then in English. The Hungarian part will be easier for me than the English one, but I hope that those who don't understand it will be able to pick up its meaning from the Sopron students who are in the audience, and whose English is much better than mine.

Kedves Barátaim,

Az emlékezés kiváltságos adottságunk és akár örömteli, akár bánatos, sohasem hagy el bennünket. Az évfordulók alkalmat adnak az emlékezésre, amikor visszatekinthetünk az elhagyott évek hosszú sorára. Nekünk soproniaknak van mire emlékeznünk. Életalbumunk vastag lapjain ezernyi kép jelenik meg multunkból és ezért ez az évforduló sokkal többet jelent számunkra, mint bármilyen évforduló mások számára.

Hosszú idő 25 év egy emberöltőben, de nekünk hamar elmult és úgy érzem, életfilozófiánkban nem is idézett elő változást. A soproni hűség torony távoli,de itt is védelmező árnyékában hiven megőriztük tradicióinkat, amik Alma Materünkhöz kötnek; az Atlanti Oceán erőszakos hullámai nem mosták le rólunk magyarságunk jellegzetes vonásait; és Kanada hideg éghajlata sem hütötte le forró szeretetünket és szivünk melegét drága magyar hazánk iránt. --- Mégis,az elmult 25 esztendő változást hozott mindnyájunk életébe. Gyermekeinkből szülők lettek , belőlünk megbölcsült öregek, a menekültekből jómódu kanadai állampolgárok,és a forrófejü forradalmárokból, hazavárt nagybecsü honfiak, akiknek dollárokkal telt zsebei egyik fontos tényezője lett az értékes idegen valuták hazai beáramlásának. - Megbékélt minden bennünk és mindenki körülöttünk, 25 esztendő szorgos munkája után. ----
De mit szól majd a történelem mindehhez ? -- Fogják-e tudni a történelem bírálói, hogy mindaz ami történt, egy nehéz,nagy elhatározás eredménye volt: - felszámoltunk magunkban egy társadalmi rendszert, aminek eszelős politikájával nem értettünk egyet, - és elhagytuk hazánkat, hogy megmentsük a magunk és gyermekeink lelkét egy kóros ideológiától.Sokan,vagy talán valamennyien, nem leszünk tanui a történelmi bírálatnak, de biztos vagyok abban,hogy utódaink jogos büszkeséggel fognak megemlékezni rólunk, mert bíráink igazolni fogják tetteink helyességét.

Feleségemmel együtt sajnáljuk, hogy nem jelenhettünk meg köztetek ezen a jelentős eseményen, és nem ünnepelhetünk veletek az örömteli találkozón.Jelenlegi munkám tengeren túlra szólitott, ami halaszthatatlan további munkavállalásom és családom megélhetése érdekében.De gondolatban veletek vagyunk ma este.

Utóljára, de nem utólsó sorban szeretnék megemlékezni azokról a szeretett kollégáinkról - hallgatókról és tanárokról - akik előttünk mentek el az örök vadászmezőkre az elmult 25 esztendő alatt és nem lehetnek itt veletek máma. Büszkeséggel emlékezünk mindnyájukra és fájdalommal könyveljük el emberi életünk elkerülhetetlen következményeit. A születés és elmulás örök törvényei alól nincsennek kivételek.Lehetnek évfordulók 25 - 50 vagy akár 1000 évesek is, az emberi sors mindég ugyanaz marad, születünk, majd elmulunk, - de az elmuláson átcsillog valamennyiünkben az örök élet biztató reménye.

Kivánom, hogy vigadjatok önfeledten ezen az estén és élvezzétek a jelen élet ezernyi örömét, ami megadatott azoknak, akik résztvehetnek ezen a ma esti megemlékezésen.

Feleségemmel, Aglájával együtt szeretettel köszöntünk Benneteket.

Jó szerencsét !

Üdv az Erdésznek !

Most a magam részéröl hozzáteszem hogy szeretném ha most megemlékeznénk kedves professzorokokról, FODOR GYULÁRÓL, aki 92 éves korában ez év Aprilisában halt meg.

Sokunk kedves barátja és munkatársa volt. Gazdag életén keresztül küzdött. Az első világ háboru elött, még Selmecen kezdte tanulmányait és aztán Sopronban fejezte be. A világ háboruban hősi magatartásáért vitézségi érmet kapott. Mindnyájan ismertétek őt és azt hiszem megérdemli tőlünk hogy hálával megemlékezzünk róla. Most megkérek mindenkit hogy egy percnyi felállással adjuk tiszteletünket Fodor Gyulának.....

Köszönöm szépen.

This commemoration was in honor of professor Gyula Fodor Sr., who was the oldest member of the Sopron immigrants. He died at the age of 92, in April of this year. He served Hungarian forestry for a very long time in different positions; as a practical forester, writer, teacher, scientific experimentor, and finally as a professor with our Sopron Division at UBC.

Now the English part of Dean Roller's message follows (which will be much more difficult for me than the Hungarian was. Those portions which will be easy to understand are due to the help of my son, who is a graduate in English, those other parts which you don't understand are all mine!):

I would like to take this opportunity to express our sincere thanks, our special gratitude and deepest appreciation to the Hon. Jack Pickersgill, who served as the Minister of Immigration in 1956. Mr. Pickersgill was our most consistent and faithful friend, and we were never without his help and support during the past 25 years. His unselfish and noble attitude towards us, and his warm personality were embedded deeply in the hearts of all Soproners, and the name of this great Canadian statesman will be recorded on the golden page of the Sopron history for the acknowledgement of our descendants. We ask for his continous goodwill towards all Hungarians in Canada, and ask God to bless him and his family with a long and happy life.

Also I would like to express our thanks and appreciation towards those who supported us financially and encouraged us to complete successfully our academic activities. Too many are the names to mention here. Forest industries, private individuals and universities were involved. Their willingness to participate and extend a helping hand to the Soproners was heartening. Without their support we would not have been able to fulfill our duty.

I would like to mention here, for my own part now, that without the persuasive idealism of Dean Roller our faculty and student body would not have survived as a coherent unit. Without his diplomatic abilities we Hungarian foresters would not have been embraced as colleagues by the administration, faculty and students of the University of British Columbia. Dean Kálmán Roller did it!

We have to recall here the absolutely crucial support of three men at UBC who contributed the most to our success: Dr. Norman MacKenzie, Dr. Jeffrey Andrews and the late Dr. George Allen.

President MacKenzie was the man who invited the Soproners to join his university. It was Dean Allen who incorporated us into the Forestry Faculty and was instrumental in developing its unique curriculum. It was Vice-President Andrews who was our most ardent friend in the fight for financial provisions necessary for the Sopron Division to survive and live up to its commitments. We shall remain grateful to them and cherish their memories.

Finally I have to read a very kind letter from our Hungarian friends in Florida. It is in Hungarian, very short. I must make note of it in English because these four fellows who signed the letter represent the many facets of our Hungarian family of foresters.

Kedves Soproni Barátaink:

A nagy őszi találkozón sajnos mi nem tudunk részt venni, de azért így levélen keresztül mindnyájatoknak sok örömet és szerencsét kívánunk. Huszonöt év szép és nagy emlékekkel gazdag idő. Én magam, Egyházi József, 42 éve hogy Sopront és 27 éve hogy Magyarországot elhagytam, de nincs olyan nap hogy valami emlék ne jutna eszembe főleg Sopronnal kapcsolatban.

A 25. évfordulóra kívánom hogy ennek megünneplése újból kifelyézese es megújitása legyen egymás iránti szeretetünknek mely egész életre szolgálo barátsággal köt össze mindnyájunkat.

Kivánom a jó Istentől hogy a 30. évfordulót, 1986-ban, Sopronban, a felszabadult Alma Máterben ünnepelhessük meg együtt.

Üdvözöljük az összes firmákat es balekokat.

Jellasich Lásalo, 80 éves baratunk
Egyházi Jozsef, 65 éves levélirónk
Vass Ferenc,61 éves (aki adjunktusunk volt Sopronban)
Nagybozsóki Gábor, aki még utanátok, még legfiatalabbak után is végzett 1962-ben. Ez mutatja milyen egységes a Selmec-Soproni diák, a Selmec- Soproni erdész még ha 80 éves is , vagy ha utánunk is tanult és végzett odahaza.

Ezt akarja kifejezni a mi emlékkönyvünk is ami a közel jövőben remélem megjelenik. JÓ SZERENCSÉT! ÜDV AZ ERDÉSZNEK.

Thank you Dr. Jablanczy.

Just to have a bit of Powell River flavor, we have amongst us one of the former Chief Engineers at Powell River in 1957, therefore I would like to introduce Mr. and Mrs. Julson

Now I would like to call upon Mr. Alan Furniss to say a few brief words.

A. Furniss

Thank you Les. "Üdv az erdésznek!" Honored Guests, Ladies and Gentlemen of Sopron. - The Association of B.C. Professional Foresters salutes you on the 25th reunion. For the graduates at least, for more than half their lives, you and your families have strengthened the communities of this province and your foresters have strengthened our profession. A quarter of a century ago, your homeland lost a resource beyond valuing. We in British Columbia count ourselves fortunate to be the ones who have inherited this resource. God be with you.

Thank you Mr. Furniss.

Now I would like to call upon ~~Mr.~~ the Hon. James Sinclair to say a few words.

J. Sinclair

It will be a few words because Jack and Larry had done the whole story. I was awakened by a phone call on Sunday morning from Vienna by my friend Jack who went to see the Soproners 25 years ago in Austria. He asked if we could get the whole faculty of Sopron University to Canada and keep them together. The Americans want all of them, several universities in fact; but can I find out by midnight if we could accommodate the whole faculty. So I phoned Larry MacKenzie, an old fishing friend, very early in the morning. He said "O.K. Jimmy we can't take them in now because of the middle of the term, but they can learn English in the interim, and in the Fall we will take them all in." Then I phoned my friend H.R. MacMillan and he was away hunting. I phoned Walter Koerner and he was in Europe on business. I phoned Harold Foley who was in church, he was a very devout Catholic, but when he came back from church, I phoned up and said, "I have a problem", and he said, "you know what the priest said this morning, "we should all help the Hungarians". Harold said, "give me an hour until I talk to my brother, Joe", he was the Chairman up there. An hour later he said "in one month our great construction camp will be available in Powell River and they can come there for starters".

I was the M.P. for Powell River at the time and two or three people have said how I visited the Sopron camp there regularly. Actually, I was seeing my own constituents in Powell River; so I saw a lot of the Soproners as well. But as others have said, Larry, and Jack, after all our interesting careers (we are getting old now) we feel proud in our hearts. Helping these skilled people coming to British Columbia, who wanted to be free from the communists and to learn their profession, was a very good thing in my life. Thank you very much.

Thank you for your kind words Mr. Sinclair. Now I will call upon another Honored Sopron Alumnus, to say a few words in Hungarian; the Hon. Tom Waterland. (Scared you didn't I?)

(Waterland is hardly a Hungarian name).

T. Waterland

Well, Les, I really consider it an honour to be here tonite and somewhat of a miracle besides. Donny, my wife, and I joined up with Julius and Elizabeth Juhàsz down at the Vancouver Hotel an hour before we were supposed to be here this evening. We had one or two drinks together and then with lots of time to spare we drove out to the University. It took about 15 minutes to get out here from Vancouver. Julius and I took about a 45 minute tour of this beautiful campus. Julius wasn't lost, Elizabeth wasn't lost but somehow we were all lost. It seems that Julius was doing the driving and Elizabeth was doing the navigating and they were speaking Hungarian to each other. Somehow their dialect seemed to be separated but we did get here and it is a real pleasure for us all to be here. I would like on behalf of the Government of British Columbia to bring you greetings and best wishes. I don't know whether Mr. Pickersgill or Mr. Sinclair really appreciated at the time back in 1956/57 just what it was they were doing. I really don't think that it is until a day like today that you realize the real quality of the people who they helped to immigrate to Canada. They were refugees, yes, but people who brought to Canada, particularly British Columbia, the real quality of not only personality and desire but a real expertise and professional attitude. These people who came here back in 1957 have since then played a very prominent role in forestry in British Columbia. They have not come here in order to be just part of our society but have come here to be leaders in our society and they surely have, each and everyone of them and we should all be very proud to have them here and to be part of our Canadian mosaic. They are great people and have contributed an awful lot.

Les, will you please excuse me if I get the emphasis on the wrong "syllable", but to our Sopron students "Boldog évfordulót".

Now I would like to ask our other host, Dr. Douglas Kenny to say a few words.

D. Kenny

Thank you Mr. Chairman, Honored Guests, Ladies and Gentlemen. "Mon ami!" Being a biblingual country, I guess I would like to start by saying that I was a young faculty member at the University of British Columbia when the Soproners came. I had been here approximately seven years at that time. As a Canadian, I can say I was very proud of our Canadian government at that time. I think all of us in Canada and British Columbia were really warm towards the reception that you people were about ready to receive here and that was a proud moment in Canadian history. I think all of us who happen to be native born Canadians were really proud of our Canadian government and the Canadian people. As a Canadian, I am very appreciative of the two Honorable Ministers who helped these great people come to this great country. I was equally proud of Larry MacKenzie and of this University.

Some of us who joined the University of British Columbia in the early fifties and had one hope, and I think we shared it with Larry MacKenzie, that we could push this university into world stature. At that time we were not world stature, but you people arriving here helped to make that

giant step forward that Larry and a lot of us young faculty had in fulfilling our dreams around this university. You enriched this university and your participation made that further step possible towards world stature, and where we are today. I want to thank you as a young faculty member of those times, perhaps a still young faculty member, you could say, for your contribution to this dream.

The other thing I would like to say about the past is that the acid test of a man or woman's life is: "does he make a personal statement before he dies?" I think you people made a very personal statement when you left your country. I have no doubt it was very soul wrenching, to experience the struggles that you had undoubtedly when you came here. They weren't easy, I know, they were undoubtedly very hard and that was a personal statement. I think the success that you have had in Canada is equally a personal statement. I think hopefully that Canadians have made that personal statement towards you and may the personal statement of your life continue and may we all benefit from them. Thank you for coming to our great country and our great university.

Thank you President Kenny for your encouraging words.

I have many regrets from people who couldn't attend tonite; I will read all of them at 3 o'clock this morning.

Now it is time to kick up some dust, so let's "stampede" downstairs. Thank you very much.

October 9, 1982

ber 10, 1982
Szauer Jancsi
&
együttes
húzták a nótát 2-től reggel 5-ig.
Benkö Géza
Voltunk kb. 75-en és Szász Julika volt nóta kincsestára
Ria
Peri
Tuki
Prém B.
JF 82

KODÁLY ZOLTÁN , világhíres Magyar zeneszerzőnk születésének 100. evfordulóját ünnepeltük Vancouverben. Ezen alkalomból a Brit Kolumbia magyarság egy bronz mellszobrot ajándékozott a Vancouveri Zene Akademiának. A szobor leleplezése ünnepélyes keretek körében történt; nagyon fiatal (42-éves) Kodályné, Kodály-Peczely Sarolta, közreműködésével. Számomra az est fénypontja a Vancouver Community College 15 tagú énekkara volt, Márkus Ildikó karmester vezetésével. Kodály dalai gyönyörű szép tiszta szóejtéssel hangzottak a 15 tagú kanadai énekkar szájából (hárman pedig kínai származásúak voltak!).

A bronz mellszobor híres szobrászművészünk, Imrédy Elek (Ifjú Géza apósa) alkotása.

A Soproni Öregdiákok Egyesülete $200 adománnyal járultak a szobor alaphoz.

Rajzomat egyik Szombat reggel készítettem mig a Jancsi fiam a Kodály zene órán "okosodott".

Józsa Laci

TABLÓ KÉPEK

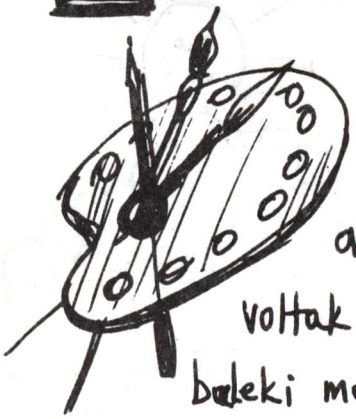

Mivel az eredeti tablók egy alkalomból szükségletből (sokan voltak az érfolyamon!) és egyszerpedig bakeki mohóságból nagyra lettek alkotva így még a raktározás is majdnem probléma. Ezért az egyetem Extension Department fényképész osztálya kitünő fényképeket készitett mind az 5 tablóról. Ezen negativokból készült fénykép másolatok tablóink-ról az erdész fakultás folyosoján vannak kiállitva.

Szerencsésen sikerült megszerezni a tablók-ról készitett kitünő negativokat és most lehetőségünk van szines képeket rendelni. 8x10 inch képek darabja $8.00.

Rendeléseket Március 15.-ig vállalom "money order"on keresztül. Cimem:

L. Jozsa
3503 W42nd Ave.
Vancouver, B.C.
V6N 3H5

E R D É S Z E K .

Reccsen az ág, csörtet a bozót,
S mi erdőt becslünk s az életet.
Dalra-ázva sietünk halkan;
Moha-párnán süpped a talpam:
Balatoni napsütést képzelek.

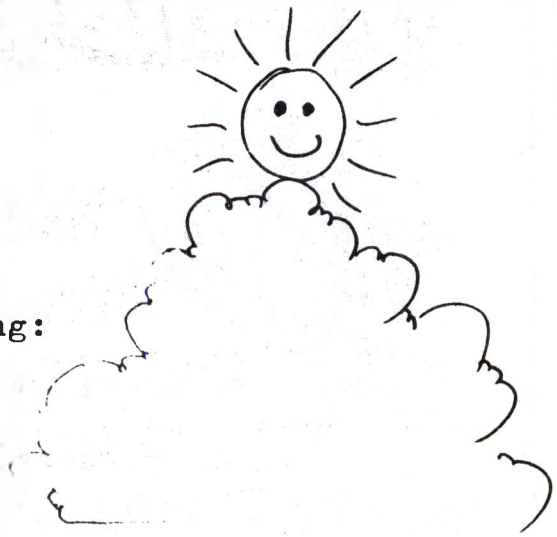

Sirnak a fák, s a hegy elborult
Fejjel — mint magam — mélyen elmereng:
Lillafüred vakitó árnyát
Látom. — Az ég ontja magányát,
s párát lehel a patak völgye lent.

Reccsen az ág, csörtet a bozót,
S mi erdőt becslünk s az életet.
Amerre megyünk, csak medve járt,
Meg a szél hordta a tél fagyát,
De menni kell; a lét biztat, s nevet.

Pintér László

Boston Bar / a rengetegben/,
1959, szept. 10.

DEDICATED TO THE SOPRON FORESTERS

UBC FORESTER 1982

Historically, the Universities of the Western world have been places of retreat and sanctuary for all those who insist that there is nothing in this life to be prized more highly than freedom and the privilege of free inquiry. Sometimes in our complacency, we tend to forget that such privilege was not easily won; and history recounts many painful and bloody episodes in which scholars have endured the worst kind of physical and mental anguish to preserve ideals they held to be good and true. The story of how the staff and students of the Faculty of Forestry at Sopron found sanctuary on the Campus of the University of British Columbia is one which deserves to be remembered: It is the record of courageous, determined men and women doing what they could, in their own way, to preserve the freedom of the individual.

In November, 1956, when it became evident that the Hungarian freedom fighters could no longer resist the forces massed against them, the members of the Faculty of Sopron fled into Austria. They left behind them homes and friends, goods and possessions, hopes and dreams. But each was willing to exchange what comfort and security he would know under a totalitarian system for an unknown and uncertain future in a land of freedom. With the help and encouragement of the Canadian Government, the directors of the Powell River Company, and the Faculty of this University, they came to British Columbia. In March, 1957, the Sopron School of Forestry was rededicated, and teaching which had been going on uninterruptedly for one hundred and fifty years began again.

N.A.M. Mackenzie